Nr. 38 | 2026

VESTITORUL EVANGHELIEI HARULUI

Și Cuvântul S-a făcut trup, și a locuit printre noi (Ioan 1:14).



Întruparea lui Hristos

- Ce sens are termenul **întrupare?** Care a fost starea lui Hristos **înainte** de întrupare și cum reflectă aceasta smerirea Sa profundă prin întrupare? Și ce trezește asta în noi?
- De ce este **critic** să înțelegem corect întruparea și ce rol a jucat ea în planul lui Dumnezeu pentru răscumpărarea omului prin Persoana și lucrarea lui Hristos ca **Dumnezeu-om?**
- Ce **implicații practice** pentru viața creștină rezultă din întruparea lui Isus Hristos, atunci când vedem că Hristos a biruit moartea și păcatul prin **slăbiciune** și **smerire?**

LORAINE BOETTNER
Fiul preexistent

CHARLES H. SPURGEON
Harul și adevărul întrupate

JOHN FLAVEL
Smerirea necesară a lui Hristos

VESTITORUL EVANGHELIEI HARULUI

O PUBLICAȚIE A EDITURII MAGNA GRATIA, ÎN COLABORARE CU MOUNT ZION BIBLE CHURCH

EDITURA MAGNA GRATIA
Str. Liliacului nr. 26, Dascălu-Ilfov, România
contact@magnagratia.org – www.magnagratia.org
(004) 0730 217 880

MOUNT ZION BIBLE CHURCH
2603 W. Wright St. · Pensacola, FL 32505, SUA
chapel@mountzion.org · www.chapellibrary.org
(850) 438-6666 · Fax: (850) 438-0227

Vestitorul Evangheliei Harului este o revistă trimestrială care conține o selecție de predici și articole cristocentrice. Fiecare număr al revistei se concentrează pe o anumită temă. Revista poate fi folosită pentru studiu personal, ucenicizare, închinare în familie sau pregătirea predicilor.

CUPRINS:

3 **Cuvântul S-a făcut trup** / *J. C. Ryle* (1816-1900): Ce sens are termenul întrupare? Iată o introducere clară asupra celei mai profunde taine din istoria omenirii, anume că Fiul lui Dumnezeu a devenit Fiul Omului.

11 **Slava lui Hristos înainte de întrupare** / *John Flavel* (c. 1630-1691): o frumoasă descriere a slavei și a relației infinit de sfinte cu Tatăl Său, de care Hristos S-a bucurat înainte de a intra ca ființă omenească în această lume păcătoasă.

21 **Dragostea lui Dumnezeu și întruparea lui Hristos** / *Arthur W. Pink* (1886-1952): de multe ori, creștinii se gândesc la întruparea lui Hristos numai în termenii nașterii Sale la Betleem, dar ea trebuie privită în lumina planului veșnic de răscumpărare al lui Dumnezeu.

33 **Fiul preexistent** / *Loraine Boettner* (1901-1990): Scriptura ne învață că existența Fiului nu a început pur și simplu atunci când Pruncul Mariei S-a născut la Betleem.

41 **Planul lui Dumnezeu descoperit la Betleem** / *Horatius Bonar* (1808-1889): Betleem a fost punctul central al planului suveran și veșnic al lui Dumnezeu de răscumpărare, împlinit în Persoana și lucrarea Domnului Isus Hristos.

51 **Nașterea lui Hristos** / *Thomas Boston* (1676-1732): o analiză utilă a zămislirii lui Isus din fecioară, a unirii dumnezeirii Sale cu umanitatea și a motivului pentru care El S-a născut dintr-o fecioară.

65 **Cel mai mare eveniment din istorie** / *William S. Plumer* (1802-1880): o trecere în revistă a doctrinei și a evenimentului întrupării Fiului lui Dumnezeu.

81 **Smerirea necesară a lui Hristos** / *John Flavel* (c. 1630-1691): De ce a trebuit Dumnezeirea veșnică să devină o ființă omenească, un om? De la conceperea și până la învierea Sa, viața lui Hristos a fost o expresie a smereniei Sale extraordinare.

95 **Harul și adevărul întrupate** / *Charles H. Spurgeon* (1834-1892): toate atributele lui Dumnezeu pot fi văzute în Isus Hristos, dar, mai presus de toate, putem vedea că El este plin de har și de adevăr.

Echipa de redacție: Jeff Pollard (editor, limba engleză); Ninel Lazăr (editor și traducător, limba română); Monica Lazăr (corector); MG Studio (tehnoredactare și DTP).

ISSN: 3100-5748 (print); 3100-5551 (online). ISSN-L: 3100-5551.
Revista este distribuită **gratuit în format electronic**, câte una pe trimestru.
Editura MAGNA GRATIA și Mount Zion Bible Church nu susțin în mod necesar toate vederile doctrinare ale autorilor pe care îi publică.
© Copyright 2026 • Editura MAGNA GRATIA. Toate drepturile rezervate.

RESURSE ALE BISERICII MOUNT ZION

Mesaje cristocentrice din secolele anterioare,
trimise gratuit în întreaga lume

Folosește literatura *Chapel Library* pentru evanghelizare și ucenicizare. Printre autorii pe care îi publicăm se numără Spurgeon, Pink, Bonar, Ryle și autori puritani. O parte a resurselor se găsesc și în alte limbi decât limba engleză. Resursele Chapel Library disponibile electronic în limba română se găsesc pe paginile de internet www.magnagratia.org și www.chapellibrary.org.

Cititorii în limba engleză pot studia Biblia prin cele *50 de cursuri* care folosesc resurse clasice, scrise în secolele anterioare.

Chapel Library este o lucrare a credinței, care se sprijină în totalitate pe credincioșia lui Dumnezeu. De aceea, noi nu solicităm donații, dar primim cu recunoștință orice susținere financiară din partea celor care doresc în mod liber să doneze.

Versiunile electronice ale revistei ***Vestitorul Evangheliei Harului*** sunt disponibile la www.magnagratia.org și www.chapellibrary.org.

Revista VESTITORUL EVANGHELIEI HARULUI apare trimestrial, în principiu în lunile februarie, mai, august și noiembrie.

Traducerea și distribuția sunt realizate de Editura MAGNA GRATIA. Dacă nu este precizat altfel în text, citatele biblice sunt preluate din Biblia Cornilescu, ediția revizuită. Drepturi de autor British and Foreign Bible Society (BFBS) și Societatea Biblică Interconfesională din România (SBIR) 1924, 2016. Folosit cu permisiune. Referințele biblice notate cu NTR sunt preluate din Noua Traducere Românească. Copyright © 2007, 2010, 2016, Biblica Inc. Folosit cu permisiunea Biblica, Inc. Toate drepturile sunt rezervate. Referințele biblice notate cu GBVN sunt preluate din Biblia GBV 2001. Folosit cu permisiune. Toate drepturile rezervate.

CUVÂNTUL S-A FĂCUT TRUP

J. C. Ryle (1816-1900)

„Și Cuvântul S-a făcut trup și
a locuit printre noi” (Ioan 1:14).

Adevărul principal pe care îl învățăm din acest verset este realitatea întrupării Domnului nostru Isus Hristos, adică faptul că El S-a făcut om. Sfântul Ioan ne spune că El, „Cuvântul, S-a făcut trup și a locuit printre noi”. Înțelesul clar al acestor cuvinte este că Mântuitorul nostru divin a luat cu adevărat asupra Lui natura omenească pentru a-i mântui pe păcătoși. El S-a făcut cu adevărat un om asemenea nouă în toate privințele, cu excepția păcatului. La fel ca noi, El S-a născut dintr-o femeie, deși într-un fel miraculos. Asemenea nouă, El a crescut de la pruncie la copilărie și de la copilărie la maturitate, și El a crescut deopotrivă în înțelepciune și în statură (Luca 2:52). La fel ca noi, El a experimentat foamea, setea, a mâncat, a băut, a dormit, a obosit, a simțit durere, a plâns, S-a bucurat, S-a minunat și a fost mișcat de mânie sfântă și de compasiune.

După ce S-a făcut trup și a luat un trup, El S-a rugat, a citit Scriptura, a suferit fiind ispitit și Și-a supus voința

omenească voinței lui Dumnezeu Tatăl. Și, în final, El a suferit cu adevărat în același trup și Și-a vărsat sângele, a murit cu adevărat, a fost îngropat cu adevărat, a înviat cu adevărat și S-a înălțat cu adevărat la Cer. Și totuși, în tot acest timp, El era deopotrivă Dumnezeu și om!

Această unire a două naturi într-o singură Persoană – Persoana lui Hristos – este, fără îndoială, una dintre cele mai mari taine ale religiei creștine, astfel că ea trebuie formulată cu grijă. Acesta este unul dintre acele mari adevăruri care nu sunt menite să fie cercetate cu o curiozitate neatentă, ci crezute cu reverență.

Poate că nicăieri nu vom găsi o formulare mai înțeleaptă și mai judicioasă decât în al doilea articol al crezului Bisericii Angliei: „Fiul, care este Cuvântul Tatălui, născut din veșnicie din Tatăl, Dumnezeu adevărat și veșnic și de aceeași ființă cu Tatăl, a luat natura omului în pântecele binecuvântatei fecioare, din substanța ei; astfel încât două naturi întregi și desăvârșite, adică dumnezeirea și umanitatea, au fost unite într-o singură Persoană, pentru a nu mai fi despărțite niciodată; din ele este un singur Hristos, Dumnezeu adevărat și Om adevărat”.[1]

Aceasta este o declarație de o mare valoare. Ea este „un

[1] *Book of Common Prayer* (1662), Art. II.

cuvânt sănătos, care nu poate fi condamnat" (Tit 2:8, lit. KJV).[2]

Dar, deși nu pretindem că putem explica unirea celor două naturi în Persoana Domnului nostru Isus Hristos, nu trebuie să ezităm să delimităm subiectul prin precauții bine definite. În timp ce afirmăm cu cea mai mare grijă ceea ce *credem*, nu trebuie să ne ferim să declarăm cu îndrăzneală ceea ce *nu* credem. Nu trebuie să uităm niciodată că, deși Domnul nostru era Dumnezeu și Om în același timp, naturile divină și omenească din El nu au fost niciodată amestecate.[3] Cele două naturi nu s-au contopit una într-alta, ci au rămas desăvârșite și distincte. Dumnezeirea lui Hristos nu a fost lepădată nici măcar pentru o clipă, deși a fost acoperită. Umanitatea lui Hristos nu a fost nicio clipă diferită de a noastră în timpul vieții Sale pământești, deși, prin unirea cu Dumnezeirea, ea a fost mult înălțată în demnitate. Deși era și este Dumnezeu desăvârșit, Hristos a fost om perfect încă din prima clipă a întrupării Sale. Cel care S-a înălțat la Cer și stă la dreapta Tatălui ca să mijlocească pentru păcătoși este deopotrivă om și Dumnezeu. Deși om desăvârșit,

[2] Nota editorului: noi susținem folosirea mărturisirilor de credință ca formulări folositoare ale doctrinei biblice, însă acestea sunt lucrări omenești supuse greșelii, nu Cuvântul lui Dumnezeu, care are autoritate și este infailibil.

[3] adică amestecate sau îmbinate astfel încât elementele să devină imposibil ori dificil de deosebit.

Hristos nu a încetat niciodată să fie Dumnezeu perfect. Cel care a suferit pentru păcat pe cruce și a fost făcut păcat pentru noi era Dumnezeu „arătat în trup" (1 Tim. 3:16). Sângele cu care biserica a fost răscumpărată este denumit sângele „lui Dumnezeu" (F.A. 20:28).

Deși El S-a făcut trup în cel mai deplin sens atunci când S-a născut din fecioara Maria, El nu a încetat niciodată să fie Cuvântul veșnic. A spune că Isus Și-a manifestat neîncetat natura divină în timpul lucrării Sale pământești ar fi, desigur, contrar faptelor evidente.

A încerca să explicăm de ce Dumnezeirea Lui a fost uneori acoperită și alteori descoperită în timp ce era pe Pământ ar însemna să pășim pe un teren pe care ar fi mai bine să-l lăsăm necercetat. Dar a spune că, în vreun moment al lucrării Sale pământești, El nu ar fi fost pe deplin și în întregime Dumnezeu nu este altceva decât erezie.

Precauțiile tocmai enunțate pot părea la prima vedere inutile, obositoare și excesiv de minuțioase. Dar tocmai neglijarea unor asemenea precauții duce la pierzarea multor suflete. Această unire constantă și nedespărțită a două naturi desăvârșite în Persoana lui Hristos este tocmai ceea ce îi conferă o valoare infinită mijlocirii Sale[4] și

[4] mijlocire – actul de a interveni între două părți ostile pentru a restabili pacea.

Îl califică să fie Mijlocitorul[5] de care păcătoșii au nevoie. Mijlocitorul nostru poate să aibă compasiune față de noi, fiindcă El este om cu adevărat. Și totuși, El poate să pledeze în același timp înaintea Tatălui în numele nostru și să facă asta de la egal la egal, fiindcă El este Dumnezeu cu adevărat. Aceeași unire îi dă o valoare infinită neprihănirii[6] Sale atunci când le este pusă în cont celor ce cred, adică neprihănirea Celui care era [și este] Dumnezeu și om. Aceeași unire îi dă o valoare infinită sângelui ispășitor[7] pe care El l-a vărsat pentru păcătoși pe cruce, căci era sângele Aceluia care era [și este] Dumnezeu și om. Aceeași unire îi dă o valoare infinită învierii Sale: când El a înviat ca și Cap al trupului credincioșilor, El nu a înviat ca un simplu om, ci și ca Dumnezeu. Să lăsăm aceste lucruri să pătrundă adânc în inimile noastre. Al doilea Adam este cu mult mai mare decât a fost primul Adam. Primul Adam a fost numai om și, prin urmare, a căzut în păcat. Al doilea Adam era deopotrivă Dumnezeu și om,

[5] Mijlocitor – intermediar. „A fost plăcut lui Dumnezeu, în planul Lui veșnic, să Îl aleagă și să Îl trimită pe Domnul Isus Hristos, singurul Său Fiu, în acord cu legământul dintre Ei doi, să fie Mijlocitorul între Dumnezeu și om; să fie Profet, Preot și Împărat; să fie Capul și Mântuitorul Bisericii Sale, Moștenitorul tuturor lucrurilor și Judecătorul lumii. Din veșnicie, El I-a dat Domnului Isus Hristos un popor care să fie sămânța Lui. La timpul cuvenit, acești oameni au fost răscumpărați, sunt chemați, îndreptățiți, sfințiți și glorificați prin El" (v. *Mărturisirea baptistă de credință,* Editura MAGNA GRATIA, 2005, p. 39; v. revista VEH nr. 19. *Hristos, Mijlocitorul*, Editura MAGNA GRATIA, 2022).

[6] v. revista VEH nr. 5. *Atribuirea neprihănirii*, Editura MAGNA GRATIA, 2018).

[7] ispășirea – acoperirea vinovăției păcatului prin jertfă; v. revista VEH nr. 9. *Lucrarea lui Hristos,* Editura MAGNA GRATIA, 2019.

și astfel El a biruit pe deplin.

Să ne gândim la acest subiect cu simțăminte de profundă recunoștință și mulțumire, fiind un subiect plin de o mângâiere îmbelșugată pentru toți cei care Îl cunosc pe Hristos prin credință și care cred în El.

S-a făcut Cuvântul trup? Atunci El poate să aibă milă de slăbiciunile poporului Său, deoarece El însuși a suferit fiind ispitit. El este atotputernic fiindcă este Dumnezeu și, totuși, El poate simți cu noi fiindcă este om.

S-a făcut Cuvântul trup? Atunci El ne poate da un model și un exemplu desăvârșit pentru viața de fiecare zi. Dacă ar fi umblat printre noi ca un înger sau ca un duh, noi nu L-am fi putut imita niciodată. Dar deoarece El a locuit printre noi ca om, știm că adevăratul standard al sfințeniei este să „trăim și noi cum a trăit Isus" (cf. 1 Ioan 2:6). El este un model desăvârșit fiindcă este Dumnezeu. Dar este și un model potrivit întocmai [nevoilor] noastre, fiindcă este om.

În final, S-a făcut Cuvântul trup? Atunci să vedem în trupurile noastre muritoare o demnitate reală și adevărată și să nu le întinăm prin păcat. Oricât de josnic și slab ar părea trupul nostru, este un trup pe care Fiul veșnic al lui Dumnezeu nu S-a rușinat să-l ia asupra Sa și să-l ducă

în Cer. Acest simplu fapt este o garanție că, în ziua de apoi, El ne va învia trupurile și le va glorifica împreună cu trupul Său.

* * *

Fragment din *Expository Thoughts on the Gospels: St. John,* Vol. 1.

J. C. Ryle (1816-1900): episcop în Biserica Anglicană; s-a născut la Macclesfield, comitatul Cheshire, Anglia.

SLAVA LUI HRISTOS ÎNAINTE DE ÎNTRUPARE

John Flavel (c. 1630-1691)

> „Eu eram meșterul Lui, la lucru lângă El, și în toate zilele eram desfătarea Lui, jucând neîncetat înaintea Lui" (Prov. 8:30).

Starea lui Isus Hristos înainte de întruparea Sa era caracterizată de cea mai înaltă și mai negrăită desfătare și plăcere în părtășia cu Tatăl Său. Ioan ne spune că El era „în sânul Tatălui" (Ioan 1:18). A sta în sânul cuiva este postura celei mai profunde iubiri: „Unul dintre ucenici, acela pe care-l iubea Isus, stătea la masă culcat pe sânul lui Isus" (Ioan 13:23). Dar Hristos nu Se sprijinea pe pieptul Tatălui așa cum acel ucenic se sprijinea pe al Său, ci Hristos stătea *în* el. De aceea, în Isaia 42:1, Tatăl Îl numește „Alesul Meu, în care Își găsește plăcere sufletul Meu". În 2 Corinteni 8:9 ni se spune că, în această stare, Hristos era „bogat". Iar în Filipeni 2:6-7 se spune că El era „chipul lui Dumnezeu" și „deopotrivă cu Dumnezeu", adică avea toată slava și toate însemnele măreției lui Dumnezeu. Bogățiile despre care ni se spune aici nu erau mai puțin decât tot ceea ce Dumnezeu Tatăl are: „Tot ce are Tatăl, este al Meu" (Ioan 16:15). Ceea ce El are acum

în starea Sa de înălțare este același lucru cu ceea ce El avea înainte de smerirea Sa (Ioan 17:5). Acum, pentru a schița atât cât ne stă în putere fericirea de negrăit a acelei stări a lui Hristos, în timp ce Se afla în acel sân binecuvântat, vom discuta despre ea în trei modalități: privativ, pozitiv și comparativ.

Să privim la acea stare în sens ***privativ***, adică înlăturând din ea toate treptele de smerire și întristare la care Hristos a fost supus prin întruparea Sa. În primul rând, El nu era pe atunci smerit la statutul unei făpturi create, ceea ce constituia într-adevăr o treaptă foarte joasă a demnității și, în fapt, Îl lipsea de ea. Prin aceasta, ne spune apostolul, El „S-a dezbrăcat de Sine" (Fil. 2:7), astfel că întruparea L-a golit de slava Sa. Faptul că Dumnezeu Se face om este o smerire pe care nimeni nu o poate exprima în cuvinte, însă nu numai că El S-a înfățișat în trup adevărat, ci și „într-o fire asemănătoare cu a păcatului" (Rom. 8:3).[1] O, ce lucru uimitor este acesta!

În al doilea rând, în acea stare cerească, Hristos nu Se afla sub Lege. Mărturisesc aici că nu era nicio dezonoare pentru Adam, în starea lui de inocență, [nici] pentru îngeri, în starea lor de slavă, să se afle sub Legea lui

[1] Sensul expresiei nu implică prezența păcatului, ci faptul că Hristos a luat un trup asemenea trupurilor noastre, cu slăbiciuni, chiar dacă El nu a avut păcat în Sine. – n.tr.

Dumnezeu, dar pentru Ființa absolut independentă a lui Hristos a fost o smerire de neconceput să ajungă sub Lege. Mai mult, [El a ajuns prin întrupare] nu doar sub obligația ascultării de Lege, ci și sub blestemul Legii: „Dar, când a venit împlinirea vremii, Dumnezeu L-a trimis pe Fiul Său, născut din femeie, născut sub Lege" (Gal. 4:4).

În al treilea rând, în starea cerească, Hristos nu era supus niciuneia dintre urmările și consecințele dureroase ale acelei stări fragile și slabe a omenirii, pe care avea s-o ia asupra Sa mai târziu, odată cu natura omenească. El nu cunoștea întristarea. În sânul în care Se afla nu exista nici plâns, nici suspin, deși mai târziu El a devenit „om al durerii și obișnuit cu suferința" (Isaia 53:3). El a devenit „om al durerii", ca și cum ar fi fost alcătuit și constituit din dureri pure și neamestecate, petrecând fiecare zi în tovărășia suferințelor, ca și cum acestea i-ar fi fost însoțitori și cunoscuți apropiați. Cât timp a rămas în acel sân al Tatălui, Hristos nu a fost niciodată strâmtorat de sărăcie și [lipsuri], așa cum a fost mai târziu, când a spus: „Vulpile au vizuini, și păsările cerului au cuiburi; dar Fiul omului n-are unde-Și odihni capul" (Matei 8:20). O, binecuvântat Isus! Nu ar fi trebuit să-Ți lipsească un loc unde să-Ți așezi capul dacă nu ai fi părăsit acel sân

pentru mine! În acel sân al Tatălui, Hristos nu a îndurat niciodată ocări și rușine, căci Tatăl Își revărsa asupra Lui numai slavă și cinste, deși ulterior Isus a ajuns „disprețuit și părăsit de oameni" (Isaia 53:3). Tatăl nu a privit niciodată spre El altfel decât cu zâmbet și dragoste, cu desfătare și bucurie, deși ulterior Fiul a ajuns „ocara oamenilor și disprețuit de popor" (Ps. 22:6). Inima Sa sfântă nu fusese niciodată tulburată de vreo sugestie necurată sau ispită a diavolului la sânul Tatălui. Cât timp Se afla în acel sân al păcii și iubirii, El nu a știut ce înseamnă să fie asaltat de ispite, asediat și atacat de duhuri necurate, așa cum avea să fie mai târziu: „Atunci Isus a fost dus de Duhul în pustiu, ca să fie ispitit de diavolul" (Matei 4:1). El S-a supus acelor încercări sufletești pentru noi, ca să fie „ispitit în toate lucrurile ca și noi, dar fără păcat" (Evrei 4:15), pentru ca astfel „să poată fi, în ce privește legăturile cu Dumnezeu, un Mare Preot milos și vrednic de încredere" (Evrei 2:17). La sânul Tatălui, Isus nu a simțit niciodată dureri și chinuri în suflet ori în trup, căci acolo nu exista nimic de felul acesta, deși mai târziu El a gemut și a asudat sub povara lor (Isaia 53:5). Domnul L-a îmbrățișat din veșnicie, dar nu L-a rănit niciodată până ce El a stat în locul nostru. Tatăl nu Și-a ascuns niciodată fața de Fiul și nu S-a retras de la El. În veșnicia trecută nu a existat niciun nor pe fața lui Dumnezeu până ce Isus

Hristos a părăsit acel sân. Pentru Hristos, a fost ceva nou să vadă încruntarea pe chipul Tatălui Său și ceva cu totul neobișnuit să exclame: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?" (Matei 27:46). La sânul Tatălui, Fiul nu a simțit niciodată asupra Sa expresiile mâniei Tatălui Său, așa cum avea să se petreacă mai târziu, căci Dumnezeu nu-I dăduse niciodată în mâini un pahar atât de amar ca acela pe care I l-a dat pe Pământ (Matei 26:39). În final, la acel sân, Fiul nu era expus morții. Toate acestea au fost lucruri noi pentru Hristos. El a fost mai presus de ele până când El S-a supus de bunăvoie acestora pentru noi.

Să cercetăm acum în ce consta acea stare în sens ***pozitiv*** și să încercăm, pe baza câtorva considerații particulare, să ne facem o idee despre slava ei (căci, într-adevăr, nu putem decât să ne facem o idee). În primul rând, noi nu putem decât să concepem aceasta ca pe o stare de fericire fără egal, dacă ne gândim la Persoanele care Se bucurau reciproc și Își găseau desfătarea reciproc. Fiul era „cu Dumnezeu" (Ioan 1:1). După cum știi, Dumnezeu este izvorul, oceanul și centrul tuturor desfătărilor și bucuriilor: „Înaintea Feței Tale sunt bucurii nespuse" (Ps. 16:11). A fi învăluit în sufletul și în sânul tuturor desfătărilor, așa cum era Hristos, trebuie să fi fost o stare care

să întreacă total puterea noastră de pricepere, căci izvorul iubirii și al desfătării se revărsa nemijlocit, deplin și veșnic asupra acestui singur Fiu, preaiubitul sufletului Său, într-un fel în care nu se revărsase asupra nimănui. Gândește-te ce stare de fericire transcendentă trebuie să fi fost aceasta! Persoanele mărețe au desfătări mărețe. În al doilea rând, gândește-te la intimitatea, dragostea, ba chiar unitatea acestor Persoane mărețe una față de cealaltă, căci cu cât unirea este mai strânsă, cu atât părtășia este mai dulce. Isus Hristos nu era doar aproape și drag lui Dumnezeu, ci era una cu El: „Eu și Tatăl una suntem" (Ioan 10:30), una în natură, voință, dragoste și desfătare. Între oameni există, într-adevăr, o unire morală a sufletelor prin iubire, dar aici era o unire naturală. Niciun copil nu este atât de unit cu tatăl său, niciun soț atât de unit cu soția sa, niciun prieten atât de unit cu prietenul său și niciun suflet atât de unit cu trupul său cum erau Isus Hristos și Tatăl Său. O, ce desfătări fără egal trebuie să izvorască dintr-o asemenea unire binecuvântată! În al treilea rând, gândește-te la puritatea desfătării cu care Tatăl binecuvântat și Fiul S-au îmbrățișat unul pe altul. Cele mai bune desfătări reciproce ale făpturilor create sunt amestecate cu impurități, degradate și temperate. Dacă există ceva atrăgător și fermecător, există și ceva dezgustător și neplăcut. Cu cât o desfătare este mai curată, cu atât ea

este mai desăvârșită. Nu există pâraie cristaline care să curgă dintr-un izvor atât de pur și nici raze de lumină atât de neamestecate care să vină din soare, cum erau dragostea și desfătarea acestor Persoane sfinte și glorioase, căci Tatăl sfânt, sfânt, sfânt, Îl îmbrățișa pe Fiul de trei ori sfânt cu o desfătare și o dragoste cu totul sfinte. În al patrulea rând, gândește-te la statornicia acestei desfătări, căci ea exista din veșnicie. Ea nu suferise niciodată vreo întrerupere, nici măcar pentru o clipă. Izvorul îmbelșugat al desfătării și dragostei lui Dumnezeu nu își oprise niciodată cursul și nu scăzuse niciodată; ci, așa cum spune textul nostru, „în toate zilele eram desfătarea Lui, jucând neîncetat înaintea Lui". Și gândește-te la plinătatea acelei desfătări, la desăvârșirea ei: „eram *desfătări*", căci așa este cuvântul în original; nu numai la plural, *desfătări*, ci *toate* desfătările, ca și la modul abstract – *desfătarea* însăși... ca și cum ai spune că [El era] alcătuit și constituit din plăcere și desfătare.

Apoi să ne gândim la acea stare ***comparativ***. Acea stare se va vădi și mai glorioasă dacă o comparăm cu cele mai alese desfătări pe care o făptură creată le găsește în alta, pe care Dumnezeu le găsește în lucruri create sau pe care făpturile create le găsesc în Dumnezeu. Măsoară aceste desfătări nemărginite dintre Tatăl și Fiul Său după

[oricare dintre] aceste repere, și vei vedea că măsura este infinit de insuficientă. În primul rând, chiar dacă desfătarea pe care făpturile create o găsesc uneori una în alta este mare... totuși, ea este doar o desfătare a creaturii și nu poate, în nicio privință, să se compare cu desfătarea dintre Tatăl și Fiul... În al doilea rând, dacă o compari cu desfătarea pe care Dumnezeu o găsește în făpturile create... vei vedea că există o mare diferență între desfătarea Lui în făpturile create și desfătarea Lui în Hristos, căci toată desfătarea Lui în sfinți este secundară și făcută de dragul lui Hristos. Dar desfătarea Lui în Hristos este primordială și de dragul Său...

În final, compară din nou această desfătare divină cu cea pe care cele mai alese făpturi create o găsesc în Dumnezeu și în Hristos, și va trebui să mărturisim că [aceasta] este o desfătare aleasă și o dragoste transcendentă, cu care ele Îl iubesc și își găsesc desfătarea în El, dar inferioară celei divine. „Pe cine altul am eu în Cer afară de Tine? Și pe Pământ nu-mi găsesc plăcerea în nimeni decât în Tine" (Ps. 73:25). Ce frământări ale iubirii, ce răpiri de desfătare a exprimat mireasa față de Hristos! „O, tu, pe care te iubește inima mea" (Cânt. 1:7). Dar este evident că desfătarea noastră în Dumnezeu nu este o măsură desăvârșită pentru desfătarea Lui

în Hristos, deoarece dragostea noastră pentru Dumnezeu, chiar și în forma ei cea mai bună, este totuși imperfectă... Așadar, pentru a încheia, starea lui Isus Hristos înainte de întrupare era o stare de cea mai înaltă și inegalabilă desfătare în părtășia Sa cu Tatăl.

* * *

Fragment din „The Fountain of Life" din *The Works of John Flavel, Vol. 1*.

John Flavel (c. 1630-1691): păstor prezbiterian englez; s-a născut la Bromagrove, comitatul Worcester, Marea Britanie.

* * *

> Într-adevăr, condițiile în care Hristos te-a primit din mâna Tatălui au fost grele și dificile. După cum ai auzit, El trebuia să-Și reverse sufletul în moarte sau să nu Se bucure de niciunul dintre noi. Îți poți imagina că Tatăl spune următoarele atunci când încheie cu Hristos această înțelegere pentru tine:
>
> *Tatăl:* „Fiule, iată o mulțime de suflete sărmane și nenorocite, care s-au distrus cu totul și se află acum sub judecata dreptății Mele! Dreptatea cere să fie împlinită de cineva în locul lor, căci altfel va fi împlinită prin nimicirea lor veșnică. Ce trebuie făcut pentru aceste suflete?"
>
> Iar *Hristos* răspunde astfel: „O, Tată, atât de mare este dragostea și mila Mea față de aceste suflete, încât, în

loc să piară veșnic, voi răspunde Eu pentru ele ca Garant al lor. Adu toate datoriile lor față de Tine, ca să văd ce Îți datorează. Doamne, adu-le pe toate, ca să nu mai existe socoteli ulterioare cu ele. De la Mine vei cere plata. Prefer să sufăr mânia Ta decât s-o sufere ele: asupra Mea, Tată, asupra Mea să cadă toată datoria lor".

Tatăl: „Dar, Fiule, dacă Te angajezi pentru ei, trebuie să știi că vei plăti până la ultimul bănuț. Să nu Te aștepți la nicio reducere a datoriei. Dacă îi cruț pe ei, pe Tine nu Te voi cruța!"

Fiul: „Sunt de acord, Tată, așa să fie! Pune totul în seama Mea. Eu pot să achit toată datoria. Și chiar dacă aceasta Mi-ar aduce suferință, chiar dacă Mi-ar sărăci toate bogățiile și Mi-ar goli toate vistieriile, sunt totuși gata să-Mi asum aceasta". – *John Flavel*

DRAGOSTEA LUI DUMNEZEU ȘI ÎNTRUPAREA LUI HRISTOS

Arthur W. Pink (1886-1952)

> „Binecuvântat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, care ne-a binecuvântat cu tot felul de binecuvântări duhovnicești, în locurile cerești, în Hristos. În El, Dumnezeu ne-a ales înainte de întemeierea lumii, ca să fim sfinți și fără prihană înaintea Lui, după ce, în dragostea Lui, ne-a rânduit mai dinainte să fim înfiați prin Isus Hristos, după buna plăcere a voii Sale" (Efes. 1:3-5).

Dumnezeu a hotărât ca propriul Fiu preaiubit să fie făcut vizibil în chip glorios într-o natură omenească, prin unirea acesteia cu propria Sa Persoană. Apoi, spre slava Sa mai mare, Dumnezeu a decretat să fim înfiați prin El și să fim frați ai Lui, căci Dumnezeu [nu a dorit] ca Fiul Său să fie singur [în natura omenească], ci să aibă „tovarăși" sau însoțitori care să-I sporească slava. Mai întâi, prin compararea Lui cu ei, El este „uns cu un untdelemn de bucurie mai presus decât tovarășii Săi" (Ps. 45:7), fiind „Cel întâi născut dintre mai mulți frați" (Rom. 8:29). În al doilea rând, Dumnezeu I-a dat Fiului Său o cinste unică și o slavă fără egal, rânduindu-L să fie

Dumnezeu-omul, iar spre sporirea acestei slave, Tatăl a rânduit ca în jurul Lui să fie persoane care să-I vadă slava și să-L preamărească pentru [ea] (Ioan 17:24). În al treilea rând, Dumnezeu ne-a rânduit spre înfiere,[1] pentru ca Hristos să fie mijlocul prin care primim toată slava înfierii noastre, căci El nu este doar modelul nostru în predestinare,[2] ci și cauza ei eficace... Prin actul Său de alegere, Dumnezeu a adus biserica într-o relație precisă și personală cu Sine, astfel încât îi socotește și îi privește pe membrii ei ca propriii Săi copii și propriul Său popor preaiubit. În consecință, chiar și atunci când se află în starea lor firească, înainte de nașterea din nou, El îi privește și îi recunoaște ca atare. Acesta este un adevăr foarte binecuvântat și minunat, deși, din nefericire, este aproape necunoscut în creștinătatea din vremurile noastre.

În prezent, se presupune în mod obișnuit că noi devenim copii ai lui Dumnezeu doar când suntem născuți din nou și că nu avem nicio relație cu Hristos până ce Îl primim cu brațele credinței. Dar, având Scriptura în mâinile noastre, nu există nicio scuză pentru o asemenea ignoranță... Dragostea din inima lui Dumnezeu a fost o

[1] „Înfierea este un act al harului fără plată al lui Dumnezeu, prin care suntem primiți în rândul fiilor lui Dumnezeu și dobândim dreptul la toate privilegiile acestora" (*Spurgeon's Catechism,* Q. 33, disp. la Chapel Library).

[2] predestinarea – prestiința și hotărârea suverană a lui Dumnezeu cu privire la toate lucrurile, inclusiv mântuirea celor aleși de El și reprobarea celor necredincioși.

taină păstrată în Sine din veșnicie, cu totul necunoscută înainte de întemeierea lumii, dar cunoscută lui Hristos, Dumnezeu-omul. Totuși, ea s-a manifestat față de întreaga alegere prin har. Deși aleșii au fost iubiți cu o dragoste care cuprindea întreaga bunăvoință a lui Dumnezeu față de ei și plinătatea binecuvântării, harului și slavei, lucrul acesta s-a petrecut într-un asemenea fel încât, pentru o vreme, ei nu au știut nimic despre el. Deși actele voii lui Dumnezeu, în Persoana lui Hristos, cu privire la ei și asupra lor nu puteau înceta niciodată, totuși, pentru o vreme, ei s-au aflat într-o stare în care nimic din toate acestea nu le era descoperit și făcut cunoscut. Totul se afla din veșnicie în mintea de nepătruns a lui Iehova și acolo ar fi rămas pe veci, însă descoperirea și manifestarea acestui lucru au avut loc în vremuri diferite și în măsuri diferite.

Diferitele stări în care se găsesc aleșii lui Dumnezeu arată nu doar înțelepciunea felurită a lui Dumnezeu, ci ilustrează și remarca pe care tocmai am făcut-o. Aleșii urmau să se afle într-o stare de făpturi create curate și sfinte, și așa au fost creați în mod natural în Adam. Dar ei au căzut într-o stare de păcat și pierzare, împărtășind vinovăția și corupția capului lor reprezentativ.[3] Ei trebuiau să fie

[3] Teologia federală susține că Adam, primul om, a acționat ca „reprezentant" sau cap reprezentativ legal al restului omenirii... Așa cum Adam a fost reprezentantul omenirii, tot astfel

aduși de acolo într-o stare de răscumpărare prin lucrarea ispășitoare a lui Hristos și să primească cunoașterea acestui adevăr prin lucrarea Duhului de înviere spirituală și sfințire. După încheierea vieții lor pământești, ei vor fi aduși într-o stare fără păcat, în timp ce se odihnesc de ostenelile lor și așteaptă desăvârșirea mântuirii. La vremea potrivită, ei vor fi aduși în starea învierii și, de acolo, în starea slavei veșnice și a fericirii de negrăit...

În toate aceste stări prin care sunt rânduiți cei aleși să treacă, dragostea lui Dumnezeu se manifestă și se arată față de ei și în ei, după „buna plăcere a voii Sale" (Efes. 1:5). Dragostea tainică și veșnică a lui Dumnezeu față de aleșii Săi și descoperirea ei, deși sunt aspecte distincte, constituie una și aceeași dragoste.

Primul act al dragostei lui Dumnezeu față de cei pe care i-a ales în Hristos a constat în a le da *ființă* în Hristos și *bine spiritual* în Hristos din veșnicie. Acesta a fost actul fundamental al întregului har și al întregii slave, căci Dumnezeu „ne-a binecuvântat [atunci] cu tot felul de binecuvântări duhovnicești, în locurile cerești, în Hristos" (Efes. 1:3). Dragostea din inima lui Dumnezeu însuși față de Persoana lui Hristos, Capul întregii alegeri

---

Hristos intră în istorie ca al doilea Adam, eliberat de blestem, și El acționează ca un Cap al legământului neprihănirii pentru toți cei care cred în El. (Grenz, Guretzki & Nordling, *Pocket Dictionary of Theological Terms,* 50-51)

prin har, nu poate fi exprimată în cuvinte! Iar dragostea Lui față de cei aleși în Hristos este atât de mare și infinită, încât Scriptura însăși afirmă că ea „întrece orice cunoștință" (Efes. 3:19). Expresia și manifestarea deschisă a acestei dragoste sunt lucrurile asupra cărora ne propunem să medităm aici.

Mai întâi, să vorbim în acest context despre *întruparea* și *misiunea lui Hristos*: „Dragostea lui Dumnezeu față de noi s-a arătat prin faptul că Dumnezeu L-a trimis în lume pe singurul Său Fiu, ca noi să trăim prin El" (1 Ioan 4:9). Ia seama la persoanele față de care a fost manifestată astfel dragostea lui Dumnezeu, persoane indicate prin termenul „noi". Acesta este un termen folosit de scriitorii sacri pentru a-i cuprinde și desemna pe sfinții lui Dumnezeu. Una dintre calitățile deosebite ale apostolilor este că ei își aduc subiectele cu toată puterea în atenția sfinților, apoi le aplică astfel încât adevărul să fie simțit în toată însemnătatea lui uriașă. Fie că subiectul este alegerea, răscumpărarea, chemarea eficace sau glorificarea, ei folosesc, în general, termenul „noi", incluzându-se pe ei înșiși și pe toți credincioșii cărora le scriau. Acest lucru demonstrează adecvat că toți au parte în egală măsură de toate binecuvântările și beneficiile harului, ceea ce le deschide calea pentru a și le însuși și a se

bucura de ele în Scriptură.

Pentru a ilustra ceea ce tocmai am arătat, putem vedea următorul citat: „Binecuvântat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, care ne-a binecuvântat cu tot felul de binecuvântări duhovnicești, în locurile cerești, în Hristos. În El, Dumnezeu ne-a ales înainte de întemeierea lumii, ca să fim sfinți și fără prihană înaintea Lui, după ce, în dragostea Lui, ne-a rânduit mai dinainte să fim înfiați prin Isus Hristos, după buna plăcere a voii Sale, spre lauda slavei harului Său, pe care ni l-a dat în Preaiubitul Lui" (Efes. 1:3-6). În acest pasaj, repetarea cuvântului „noi" arată că toți sfinții au parte de alegerea lor veșnică în Hristos. În legătură cu chemarea eficace, apostolul folosește cuvântul „noi" în Romani 9:24, ca și în legătură cu mântuirea (observați termenul „noi" sau „ne" din 2 Timotei 1:9) și cu glorificarea (v. Efes. 2:7; Rom. 8:18). Să observăm cu atenție că, deși această repetare a cuvântului „noi" în epistole îi include pe toți cei aleși prin har, ea îi exclude pe toți ceilalți și nu poate fi aplicată autentic și potrivit decât celor chemați de Dumnezeu în Hristos Isus.

Să cercetăm apoi *în ce a constat* această manifestare deschisă a dragostei lui Dumnezeu, anume în întruparea și misiunea lui Hristos. În gândul infinit al lui Iehova,

toată dragostea Lui față de persoanele celor aleși a fost concepută din veșnicie, împreună cu diferitele căi și mijloace prin care [ea] urma să fie arătată și făcută cunoscută în timp, pentru ca biserica să fie cu atât mai profund mișcată de ea. În pofida dragostei Sale veșnice pentru poporul Său în Hristos, Domnul a găsit cu cale să [rânduiască] și căderea lor dintr-o stare de curăție a făpturii create într-o stare de stricăciune; [de asemenea] răscumpărarea lor din [căderea în păcat] a fost decretată mai dinainte. Între Tatăl și Fiul a avut loc din veșnicie o înțelegere în legământ, în cadrul căreia Fiul S-a angajat să ia natura omenească asupra Sa și să acționeze ca Garant și Răscumpărător al aleșilor. Întruparea, viața și moartea Lui au fost stabilite ca mijloace ale mântuirii lor. Acest lucru a devenit subiectul profețiilor din Vechiul Testament, care spuneau la unison că Hristos urma să Se arate în trup (1 Tim. 3:16) și că El trebuia să facă și să sufere tot ce fusese rânduit pentru a îndepărta păcatul și a aduce neprihănirea veșnică.

Ceea ce a fost revelat în Scriptură de către profeți cu privire la Hristos a făcut pe deplin evident faptul că întreaga lucrare își avea originea în Dumnezeu, că era, de la început, o hotărâre luată în sfatul ceresc înainte de apariția timpului, rodul unui sfat între Iehova și Odrasla Sa,

sfat la care Duhul veșnic a fost martor. El le-a [comunicat] acestea oamenilor sfinți, care „au vorbit de la Dumnezeu, mânați de Duhul Sfânt" (2 Petru 1:21), căci El „cercetează totul, chiar și lucrurile adânci ale lui Dumnezeu" (1 Cor. 2:10). În Persoana lui Emanuel, „Dumnezeu... cu noi" (Matei 1:23), prin întruparea Sa descoperită și prin mântuirea pe care El a înfăptuit-o și a dus-o la îndeplinire cu cea mai mare cinste, vedem reflectată în maniera cea mai glorioasă toată dragostea Sfintei Treimi. Dumnezeu a strălucit înaintea bisericii Sale în Hristos cu toată măreția și slava dragostei Sale, și astfel Și-a arătat bunăvoința veșnică față de ea. El i-a iubit atât de mult, încât L-a dat la moarte pe singurul Său Fiu (Ioan 3:16). Acest lucru este prezentat clar în Cuvântul Său, care este pe deplin suficient pentru a păstra vie în mintea noastră conștientizarea lui, în timp ce Duhul găsește cu cale să păstreze în inimile noastre o cunoaștere a lui prin credință.

Voi mai spune câteva cuvinte despre scopul acestei manifestări a dragostei lui Dumnezeu, așa cum este exprimat în 1 Ioan 4:9, anume „ca noi să trăim prin El". Samuel Pierce spunea în acest sens că „prin întruparea și mijlocirea Domnului Isus Hristos, noi trăim prin El o viață de îndreptățire, pace, iertare, acceptare și acces la

Dumnezeu... În starea lor decăzută, aleșii lui Dumnezeu erau numai păcat, corupție, nenorocire și moarte; în aceste împrejurări, Dumnezeu Și-a arătat dragostea față de ei prin faptul că, pe când ei erau încă păcătoși, Hristos a murit pentru ei. Prin moartea Lui, El le-a îndepărtat păcatele, i-a iubit și i-a spălat de păcatele lor în propriul Său sânge, și i-a apropiat de Dumnezeu, astfel încât aici este dovedită în maniera cea mai clară dragostea veșnică a Tatălui față de ei".[4]

O paralelă foarte izbitoare cu textul biblic la care tocmai am făcut referire este afirmația făcută de Domnul către Tatăl în Ioan 17:6: „Am făcut cunoscut Numele Tău oamenilor, pe care Mi i-ai dat din lume. Ai Tăi erau, și Tu Mi i-ai dat". Arătarea Numelui lui Dumnezeu, adică a tainei ascunse a gândului și voii Sale, putea fi împlinită numai de Hristos, care Se aflase din veșnicie în sânul Tatălui și S-a întrupat pentru a-L face vizibil pe Cel nevăzut (1 Tim. 1:17). Slujba și lucrarea lui Mesia erau să descopere „înțelepciunea lui Dumnezeu, cea tainică" (1 Cor. 2:7), să deschidă locul preasfânt și să descopere ceea ce fusese ținut ascuns de la întemeierea lumii; iar aici, în Ioan 17, El afirmă că a împlinit cu credincioșie

[4] Samuel Eyles Pierce (1746-1829), *An Exposition of the Epistle of First John* (Springfield, MO: Particular Baptist Press), p. 78.

această lucrare. Dar observați bine cum termenul „noi" din 1 Ioan 4:9 este definit aici prin „oamenii pe care Mi i-ai dat din lume". Da, lor le-a făcut Hristos cunoscut Numele inefabil[5] al lui Dumnezeu.

În Ioan 17, Hristos ne-a deschis întreaga inimă a lui Dumnezeu, făcând cunoscută dragostea Lui veșnică așa cum nu fusese descoperită niciodată până atunci. Acesta este locul în care Hristos a explicat bunătatea pe care Tatăl o avea față de cei aleși în Hristos Isus, și asta într-o manieră suficientă pentru a umple mintea duhovnicească de cunoaștere și pricepere, de așa natură încât să conducă la o încredere deplină în Domnul pentru toate binecuvântările vieții acesteia și ale celei viitoare.

Și cine ar fi putut veni cu această descoperire dacă nu El însuși? Isus a coborât din Cer cu acest scop precis. El era Marele Proroc peste casa lui Dumnezeu. El avea cheia întregii vistierii a harului și slavei. În El erau „ascunse toate comorile înțelepciunii și ale științei" (Col. 2:3)... Dragostea lui Dumnezeu pentru biserică, relația Lui în legământ cu poporul Său în Hristos și desfătarea veșnică a inimii Sale față de ei sunt lucrurile pe care Hristos a găsit cu cale să le descopere atât de deplin.

[5] inefabil – prea măreț pentru a putea fi descris în cuvinte.

Prin faptul că Domnul ne primește ca să-L cunoaștem ajungem să fim conștienți de alegerea noastră de către Dumnezeu. Înțelegerea adevărată a acestui lucru este un motiv care ne stârnește la bucurie, căci de aceea a spus Hristos: „Bucurați-vă că numele voastre sunt scrise în Ceruri" (Luca 10:20). Așa cum nu putem ști că suntem iubiți de Dumnezeu decât crezând în Fiul Său, tot așa acesta este rodul cunoașterii duhovnicești. Hristos are cheia cunoașterii și El deschide ușa credinței, astfel încât Îl primim așa cum ne este descoperit în Cuvânt. Prin Duhul Său, El găsește cu cale să reverse dragostea lui Dumnezeu în inima noastră (Rom. 5:5). El ne dă Duhul pentru a ne descoperi legământul veșnic în mințile noastre și, prin aceasta, noi ajungem să cunoaștem și să simțim că dragostea lui Dumnezeu este izvorul și sursa întregului har și a mângâierii veșnice. Așa cum Iehova a făcut să treacă toată bunătatea Sa prin fața lui Moise și i-a arătat slava Sa (Exod 33:19), tot astfel El ne primește în cunoașterea Sa ca „Domnul Dumnezeu, plin de îndurare și milostiv" (Exod 34:6).

* * *

Fragment din *Studies in the Scriptures,* Chapel Library.

A. W. Pink (1886-1952): păstor, învățător biblic itinerant și autor creștin cunoscut; s-a născut la Nottingham, Anglia.

* * *

Cel care *Se afla în sânul Tatălui* este o expresie care arată desfătarea și dragostea apropiată și tainică pe care Fiul le primea de la Tatăl. Cât de indescriptibil este faptul că El S-a lipsit de a simți această dragoste! Este ca și cum, ca să spunem așa, El S-ar fi alungat din Cer și S-ar fi dus în Iad. Aceasta este o dragoste mai adâncă decât putem să ne imaginăm sau să concepem vreodată, și nu este de mirare că apostolul o numește „bogățiile nepătrunse ale harului". – *Anthony Burgess*

Întruparea lui Hristos este un eveniment cu totul extraordinar și uimitor. Este într-adevăr un lucru minunat că Fiul veșnic al lui Dumnezeu S-a făcut om, că S-a născut dintr-o fecioară curată, fără vreo contribuție a vreunui bărbat, că lucrul acesta a fost înfăptuit prin puterea Duhului Sfânt într-un fel nevăzut, imperceptibil și necunoscut, semnificat prin umbrirea ei, și toate acestea pentru a înfăptui cea mai minunată lucrare care a avut loc vreodată în lume: răscumpărarea și mântuirea oamenilor. – *John Gill*

FIUL PREEXISTENT

Loraine Boettner (1901-1990)

Într-o serie remarcabilă de afirmații, Isus ne transmite ideea că existența Sa nu a început pur și simplu atunci când S-a născut la Betleem, ci că El a „venit" sau „S-a coborât" din Cer pe Pământ, fiind „trimis" de Tatăl. Este cât se poate de limpede că, dacă El a venit, dacă S-a coborât sau a fost trimis, trebuie să fi existat înainte de a veni, de a Se coborî sau de a fi fost trimis. Aceste versete ne oferă nu doar o mărturie unică despre misiunea Sa divină, ci și despre originea Sa cerească, și Îl prezintă nu doar ca pe Cel mai mare dintre fiii oamenilor, ci ca pe o Persoană preexistentă, și în unele cazuri ca pe o Ființă veșnică. Fără îndoială, aceste afirmații izvorăsc din conștientizarea preexistenței Sale și nu pot fi satisfăcute pe deplin de nicio completare în afară de expresiile „din Cer" sau „de la Tatăl". Acest lucru este adevărat mai ales când se folosește titlul „Fiul omului" în aceste versete... Astfel, El ni Se prezintă ca având o origine mai înaltă decât cea omenească sau pământească și, prin urmare, ca fiind calificat într-un fel unic să le vorbească oamenilor despre lucrurile spirituale.

Versetele tipice de acest fel sunt următoarele: „Fiul

omului a venit să caute și să mântuiască ce era pierdut" (Luca 19:10). „Căci Fiul omului n-a venit să I se slujească, ci El să slujească și să-Și dea viața răscumpărare pentru mulți" (Marcu 10:45). „Să nu credeți că am venit să stric Legea sau Prorocii; am venit nu să stric, ci să împlinesc" (Matei 5:17). „Haidem să mergem în altă parte, prin târgurile și satele vecine, ca să propovăduiesc și acolo; căci pentru aceasta am ieșit" (Marcu 1:38). „Eu nu sunt trimis decât la oile pierdute ale casei lui Israel" (Matei 15:24). „Nu cei sănătoși au trebuință de doctor, ci cei bolnavi. Eu am venit să îi chem la pocăință nu pe cei neprihăniți, ci pe cei păcătoși" (Marcu 2:17). „Să nu credeți că am venit s-aduc pacea pe Pământ; n-am venit să aduc pacea, ci sabia. Căci am venit să despart pe fiu de tatăl său, pe fiică de mamă-sa, și pe noră de soacră-sa. Și omul va avea de vrăjmași chiar pe cei din casa lui" (Matei 10:34-36). Desigur, aceasta nu înseamnă că scopul ultim și final al venirii Sale este să stârnească vrajbă, ci că, atunci când Evanghelia este propovăduită într-o lume păcătoasă, prima reacție este una de conflict cu mediul păcătos potrivnic, și că această împotrivire întrerupe adesea chiar și cele mai strânse legături de familie. „Am ieșit de la Tatăl și am venit în lume; acum las lumea și Mă duc la Tatăl" (Ioan 16:28). „Eu știu de unde am venit și unde Mă duc;

dar voi nu știți nici de unde vin, nici unde Mă duc... Eu nu sunt singur, ci Tatăl, care M-a trimis, este cu Mine" (Ioan 8:14, 16). „Voi sunteți de jos; Eu sunt de sus; voi sunteți din lumea aceasta; Eu nu sunt din lumea aceasta" (Ioan 8:23). „Cel ce vine din Cer, este mai presus de toți; cel ce este de pe Pământ, este pământesc, și vorbește ca de pe Pământ. Cel ce vine din Cer este mai presus de toți. El mărturisește ce a văzut și a auzit... Acela, pe care L-a trimis Dumnezeu, vorbește cuvintele lui Dumnezeu" (Ioan 3:31-34). „Nimeni nu s-a suit în Cer, afară de Cel ce S-a pogorât din Cer, adică Fiul omului, care este în Cer" (Ioan 3:13). „Dar dacă L-ați vedea pe Fiul omului suindu-Se unde era mai înainte?" (Ioan 6:62).

Mai mult, Isus ne învață nu doar că El exista înainte de a veni în lume, ci și că El există din veșnicie. „Și acum, Tată, proslăvește-Mă la Tine însuți cu slava pe care o aveam la Tine înainte de a fi lumea" (Ioan 17:5). „Tu [Tată] M-ai iubit înainte de întemeierea lumii" (Ioan 17:24). „Mai înainte ca să se nască Avraam, sunt Eu" (Ioan 8:58), o afirmație care implică faptul că temeiul existenței Sale se află în El însuși și care ne amintește totodată de cuvintele „Eu sunt Cel ce sunt" (Exod 3:14), Numele prin care Iehova S-a făcut cunoscut lui Moise în pustie ca Dumnezeul veșnic, existent prin Sine. De fapt,

Isus aplică aici la Sine Numele care, din vremea lui Moise, era cunoscut ca Numele Dumnezeului veșnic. Iar în cartea Apocalipsa, Hristosul înviat și glorificat spune despre Sine: „Eu sunt Alfa și Omega, Cel dintâi și Cel de pe urmă, Începutul și Sfârșitul" (Apoc. 22:13).

Așadar, Isus ne învață în termeni expliciți nu doar preexistența Sa, ci și preexistența Sa veșnică. Ceilalți martori care vorbesc în Noul Testament sunt de acord cu aceasta. „După mine vine un om, care este înaintea mea, căci era înainte de mine", a spus Ioan Botezătorul, înaintemergătorul Său (Ioan 1:30), și asta nu pentru că Isus S-ar fi născut înaintea lui Ioan Botezătorul, ci pentru că El exista dinainte și, prin urmare, Îi era superior în rang. Am avut deja prilejul să ne referim la prologul Evangheliei după Ioan, unde, cu privire la Cuvântul dinainte de întrupare, el afirmă că [Isus] avea nu doar preexistență, ci și veșnicie comună și calitatea de Creator împreună cu Tatăl, și, la vremea hotărâtă, acest Cuvânt „S-a făcut trup și a locuit printre noi, plin de har și de adevăr. Și noi am privit slava Lui, o slavă întocmai ca slava singurului născut din Tatăl" (Ioan 1:14).

Prezentând acest adevăr ca pe una dintre axiomele fundamentale ale credinței, Pavel spune: „O, adevărat și cu totul vrednic de primit este cuvântul care zice: ‚Hristos

Isus a venit în lume ca să îi mântuiască pe cei păcătoși'" (1 Tim. 1:15). Scriindu-le colosenilor, el spune: „Pentru că prin El au fost făcute toate lucrurile care sunt în Ceruri și pe Pământ, cele văzute și cele nevăzute: fie scaune de domnii, fie dregătorii, fie domnii, fie stăpâniri. Toate au fost făcute prin El și pentru El. El este mai înainte de toate lucrurile, și toate se țin prin El" (Col. 1:16-17). În 1 Timotei 3:16, preexistența este prezumată atunci când Pavel Îl numește pe Hristos Dumnezeu „arătat în trup".

Autorul Epistolei către Evrei afirmă că „Isus Hristos este același ieri și azi și în veci" (Evrei 13:8), același prin toate schimbările și circumstanțele vieții, același pentru generația aceasta cum a fost pentru orice generație din trecut. Și, fiindcă El este astfel neschimbător, El este prezentat ca sprijinul și toiagul creștinului, adăpostul veșnic al poporului Său.

Mai mult, chiar și profețiile din Vechiul Testament referitoare la Mesia, care urma să vină, Îl prezintă nu doar ca pe unul care avea să Se „nască" asemenea celorlalți oameni, ci ca pe Unul care exista înainte de a veni pe Pământ, de fapt ca Acela a cărui existență se întinde până în veșnicie. Prorocul Mica a scris: „Și tu, Betleeme Efrata, măcar că ești prea mic între cetățile de căpetenie ale lui Iuda, totuși din tine Îmi va ieși Cel ce va stăpâni

peste Israel, și a cărui obârșie se suie până în vremuri străvechi, până în zilele veșniciei" (Mica 5:2). Iar Isaia L-a descris pe Mesia cel făgăduit nu numai ca „Sfetnic minunat" și „Domn al păcii", ci și ca „Dumnezeu tare" și „Părintele veșniciilor" (Isaia 9:6).

În toată istoria lumii, Isus Se arată a fi singura Persoană „așteptată". Nimeni nu se aștepta ca o persoană precum Iulius Cezar, Napoleon, Washington sau Lincoln să apară la timpul și în locul în care ei au apărut. Nicio altă persoană nu a avut viața prevestită și lucrarea stabilită cu secole înainte de nașterea sa. Dar venirea lui Mesia fusese prevestită cu multe secole înainte. De fapt, prima făgăduință cu privire la venirea Lui le-a fost dată lui Adam și Evei la scurt timp după căderea lor în păcat (Gen. 3:15). Cu trecerea timpului, profeții au descoperit diferite detalii despre Persoana și lucrarea Lui, iar la vremea nașterii lui Isus exista în lumea iudaică o așteptare generală că Mesia urma să apară în curând, fiind indicată clar chiar și de felul în care El avea să Se nască și cetatea în care avea să Se petreacă aceasta.

Astfel, Isus este prezentat consecvent ca Persoana care existase înainte de a veni pe Pământ. El este prezentat ca Acela care „S-a coborât" din Cer pe Pământ, Acela care a fost părtaș din veșnicie la slava Tatălui, de fapt, ca Acela

care „a ieșit de la Tatăl” (Ioan 16:28) și care era identificat în felul cel mai intim cu Dumnezeu. Propriile Sale cuvinte arată clar că El S-a prezentat ca un vizitator dintr-o lume superioară și că Și-a înțeles lucrarea de pe Pământ ca pe o misiune în folosul oamenilor, că a venit cu scopul explicit de a-i mântui pe cei pierduți (Matei 18:11; Luca 19:10).

Este evident că doctrina preexistenței lui Hristos este un factor esențial pentru orice înțelegere corectă a Persoanei Sale.

Așa cum a subliniat Dr. Samuel G. Craig, „în studiul nostru despre Isus Hristos, este de cea mai mare importanță să-I interpretăm viața în lumina preexistenței Sale. În primul rând, acest lucru este important pentru a păstra mereu înaintea noastră adevărul că întruparea nu a fost pur și simplu nașterea unui om măreț, ci intrarea în condiția omenească a singurului Fiu născut al lui Dumnezeu și, prin urmare, pentru a ne învăța neîncetat că în Isus Hristos suntem față în față cu Dumnezeu-omul. În al doilea rând, acest lucru este important pentru a putea aprecia corect slujirea pe care El a împlinit-o pentru noi. Este pur și simplu imposibil să apreciem adecvat ceea ce Isus a făcut pentru noi dacă nu ne aducem aminte că Fiul omului n-a venit să I se slujească, ci ca El să slujească și să-

Și dea viața ca răscumpărare pentru mulți”.[1]

* * *

Fragment din *Studies in Theology, cap. IV,* „The Person of Christ”, p. 158-161, P&R Publishing Co. Folosit cu permisiune.

Loraine Boettner (1901-1990): teolog prezbiterian american; născut în Linden, Missouri, SUA.

* * *

> Când „Cuvântul S-a făcut trup”, El nu a încetat nicio clipă să fie Dumnezeu. Fără îndoială, El a găsit cu cale să-Și acopere dumnezeirea și să-Și ascundă puterea, mai ales în anumite împrejurări. El S-a golit de semnele exterioare ale slavei și a fost numit „tâmplarul”, dar nu El Și-a lepădat niciodată dumnezeirea. Dumnezeu nu poate înceta să fie Dumnezeu. El a trăit, a suferit, a murit și a înviat ca Dumnezeu-om. – *J. C. Ryle*

[1] Samuel Craig, *Jesus as He Was and Is* (New York: Hodder & Stoughton, 1914), 58.

PLANUL LUI DUMNEZEU DESCOPERIT LA BETLEEM

Horatius Bonar (1808-1889)

„Și Cuvântul S-a făcut trup” (Ioan 1:14).

Betleem nu avea nimic măreț în sine. Era „mic între cetățile de căpetenie ale lui Iuda” (Mica 5:2), poate doar un sat de păstori sau un mic târg. Totuși, marele plan al lui Dumnezeu s-a împlinit în acel loc: „Cuvântul S-a făcut trup”... Betleem nu este numit în textul nostru, dar nu poți citi versetul fără să fii purtat cu gândul în acel loc. Expresia „la început era Cuvântul” (Ioan 1:1) te poartă în Cer și înapoi în timp, în infinitul trecutului. Expresia „Cuvântul S-a făcut trup” (Ioan 1:14) te aduce înapoi pe Pământ, în lucrurile finite, caracteristice timpului: la iesle, la staul și la „pruncul” Isus. Păstorii au plecat; magii s-au întors în țara lor; slava s-a ridicat din nou la Cer; îngerii s-au îndepărtat; cântecul din câmpie a încetat; steaua a dispărut, dar steaua despre care vorbise Balaam, care urma să continue să strălucească undeva pe cerul acestui Răsărit și despre care se poate spune că Mica a văzut-o și a atârnat-o deasupra cetății atunci când a numit Betleem locul de naștere al Împăratului care avea să

vină (Mica 5:2)...

La Betleem începe istoria lumii noastre. Tot ce a fost înainte și tot ce a urmat după nașterea Pruncului își capătă culoarea de la acel eveniment. Așa cum un copac crescut dintr-o rădăcină sau dintr-o mică sămânță își întinde ramurile și, odată cu ele, frunzele, florile, fructele și umbra spre nord, sud, est și vest, tot astfel această naștere obscură a influențat întreaga istorie, sacră și laică, înainte și după ea. Această istorie este un ghem infinit de evenimente, împletite în încurcături fără sfârșit, aparent cu o mie de capete rupte, mergând când în sus, când în jos, când înapoi, când înainte, dar ghemul încurcat este unul singur, iar centrul lui este Betleem. Pruncul din Betleem este Cel care dezleagă toate tainele lui. Așa cum El este „începutul zidirii lui Dumnezeu”[1] (Apoc. 3:14), „Cel întâi-născut dintre cei morți” (Apoc. 1:5), tot astfel El este începutul și sfârșitul, centrul și circumferința istoriei omenirii. Hristos este totul și în toți, și, ca atare, de la iesle până pe scaunul ceresc de domnie, El este întruparea planurilor lui Iehova, interpretarea [acțiunilor] divine și descoperirea tainelor cerești.

[1] Aceasta nu înseamnă că Hristos este prima creație, ci „începătorul” sau „originea” (gr. = ἀρχή arche) întregii creații a lui Dumnezeu – n.ed.

Puține afirmații conțin în ele o asemenea lume de adevăr ca aceea din textul nostru. Să vedem ce *sens* are ea [și] ce ne *învață*.

*Ce **sens** are expresia noastră*. „Cuvântul" este Numele veșnic al Pruncului din Betleem. El este numit astfel pentru că Îl descoperă pe Tatăl, fiind Cel care exprimă Dumnezeirea. Așa este El acum; așa era El în zilele vieții Sale trupești; așa a fost El din veșnicie. Numele *Hristos*, *Emanuel* și *Isus* sunt Numele Sale pământești, Numele Sale în timp, legate de starea Sa întrupată, însă Numele *Cuvântul* și *Fiul* exprimă poziția Sa veșnică, relația Sa veșnică cu Tatăl. Ceea ce El a fost în timp și pe Pământ, El a fost și în Cer și din veșnicie. Slava pe care El o avea „înainte de a fi lumea" (Ioan 17:5) și de care „S-a dezbrăcat" (Fil. 2:7) era slava Cuvântului veșnic, a Fiului etern. Ca Revelator veșnic al Dumnezeirii, „El, care este oglindirea slavei Lui [a Tatălui] și întipărirea Ființei Lui" (Evrei 1:3), a purtat dintotdeauna Numele acesta: *Cuvântul*. Ca Acela care îi face cunoscut omului gândul lui Dumnezeu, Numele Lui este tot Cuvântul, cu această adăugire: „Cuvântul *făcut trup*".

Expresia „la început era Cuvântul" (Ioan 1:1) ne arată partea divină, cerească și superioară a tainei. Expresia „Cuvântul S-a făcut trup" este partea omenească,

pământească și inferioară. Aceasta din urmă ne privește în mod deosebit, căci fără ea, cea dintâi nu ar fi însemnat nimic pentru noi. „Dumnezeu S-a arătat în trup" este marea „taină a evlaviei" (1 Tim. 3:16), care unește făptura și Creatorul și aduce lângă păcătos apele fântânii veșnice. Acest lucru face Dumnezeirea inaccesibilă și de neatins să fie accesibilă și apropiată, astfel că nevăzutul devine văzut, ba chiar cel mai văzut dintre toate; ceea ce era departe devine aproape, ba chiar cel mai aproape dintre toate; ceea ce era de nepătruns devine de înțeles, ba chiar cel mai lesne de înțeles dintre toate: un Prunc, un Copil sărac și firav, alăptat la sânul unei femei și odihnindu-Se pe genunchiul unei femei.

Cuvântul S-a făcut trup! El a devenit cu adevărat om: om în întregime – pe dinăuntru și pe dinafară, în trup, suflet și duh – în toate privințele, cu excepția păcatului. Dumnezeu a făcut toate neamurile Pământului dintr-un singur sânge, iar Cuvântul S-a făcut părtaș acelui sânge, devenind os din oasele noastre și carne din carnea noastră. Sufletul Lui [era] cu adevărat omenesc, nu supraomenesc și nici ceresc. Trupul Său era din însăși substanța fecioarei – trup adevărat și real, dar sfânt; sfințenia nu-L făcea să fie mai puțin trup, iar trupul nu-L făcea să fie mai puțin sfânt.

Astfel, Betleem devine legătura dintre Cer și Pământ. Dumnezeu și omul se întâlnesc acolo și se privesc față în față. În Prunc, omul Îl vede pe Dumnezeu, iar Dumnezeu îl vede pe om în același Prunc. Este bucurie în Cer și bucurie pe Pământ, iar același cântec li se potrivește amândurora: „Slavă lui Dumnezeu în locurile preaînalte și pace pe Pământ între oamenii plăcuți Lui!" (Luca 2:14). Scara lui Iacov este acum bine înfiptă în pământ. Dumnezeu coboară, omul urcă, iar îngerii îi slujesc pe amândoi. Sămânța femeii a venit! Dumnezeu a luat partea omului împotriva șarpelui celui vechi. El nu doar că a bătut la ușa omului, ci a și intrat...

*Ce ne **învață** această expresie.* Îngerul a fost primul care a tâlcuit acest lucru: „Nu vă temeți: căci vă aduc o veste bună, care va fi o mare bucurie pentru tot norodul" (Luca 2:10). Da, o veste de pace și bunăvoință, o veste despre dragostea fără plată a lui Dumnezeu, o veste despre planul Său de a-Și întinde din nou cortul aici și de a locui printre fiii oamenilor.

Acest adevăr ne învață ceva despre gândurile de pace ale lui Dumnezeu, căci întruparea înseamnă cel puțin că dorința lui Dumnezeu este să ne binecuvânteze, nu să ne blesteme; să ne mântuiască, nu să ne nimicească. El caută împăcarea cu noi, ba mai mult, El a înfăptuit împăcarea.

El nu a făcut doar propuneri de pace și nu ni le-a trimis prin mâna unui ambasador, ci a venit El însuși la noi, aducând propriul Său mesaj și prezentându-Se înaintea noastră în natura noastră, ca propriul Său ambasador. Desigur, întruparea nu este totul, dar ea are o mare însemnătate. Ea este glasul iubirii și mesajul păcii. Dumnezeu însuși este atât *vorbitorul,* cât și *făuritorul* păcii.

Mesajul care ne este transmis de la Betleem este foarte hotărât. Nu este un mesaj încheiat, căci el a fost încheiat abia la Cruce. Dar, în timp ce ajunge la noi, este cu totul explicit și lipsit de ambiguitate. El înseamnă dragoste, pace, iertare și viață veșnică. Lecția pe care Betleem ne-o predă este lecția harului: harul lui Dumnezeu, harul Tatălui și al Fiului. La Betleem putem învăța multe, într-adevăr, despre calea vieții. Totuși, el nu trebuie să rămână singur, ci trebuie să-l punem în legătură cu Ierusalimul. Trebuie să aducem împreună leagănul și Crucea. Dar, chiar și așa, Betleem ne învață prima parte a marii lecții a păcii. El ne spune, deși nu atât de deplin ca Golgota, că „Dumnezeu este dragoste" (1 Ioan 4:8). Începutul nu este sfârșitul, dar este totuși începutul... Betleem nu este Ierusalim, dar este totuși Betleem. Iar Prințul păcii este acolo. Dumnezeul mântuirii este acolo. Viața Lui arătată este acolo.

Nu disprețui Betleemul. Nu trece pe lângă el fără să te oprești. Vino și vezi locul unde a stat culcat Pruncul! Privește ieslea: acolo este Mielul pentru arderea de tot, „Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii!" (Ioan 1:29).

Acele mânuțe delicate aveau să fie totuși străpunse. Picioarele care încă nu pășiseră pe acest pământ aspru aveau să fie pironite pe lemn. Coasta aceea avea să fie străpunsă de o suliță romană; spatele acela avea să fie biciuit; obrazul acela avea să fie lovit și scuipat; fruntea aceea avea să fie încununată cu spini, și toate acestea pentru [păcătoși]!

Nu este aceasta dragoste? Nu este aceasta marea dragoste a lui Dumnezeu? Și nu este viață în această dragoste? Nu este mântuire în această viață, o Împărăție și un scaun de domnie?

La Betleem a fost deschis izvorul iubirii, iar apele lui au țâșnit în toată plinătatea lor. Fântâna lui David s-a revărsat peste Pământ, iar acum popoarele pot să bea din ea. Vestea bună a pornit din cetatea lui David și toate marginile Pământului au văzut mântuirea Dumnezeului nostru.

Vrei să afli care este calea către Dumnezeu? Mergi la

Betleem. Privește Pruncul acela, căci El este Dumnezeu, Cuvântul făcut trup. El este „Calea... căci nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine" (Ioan 14:6). Mergi la El și vorbește cu El. Atunci Betleem va fi pentru tine poarta Cerului... Vrei o apărare împotriva duhului lumii, a păcatului, a rătăcirii și a capcanelor din zilele de pe urmă? Alege tovărășia Pruncului și păstreaz-o...

Vrei să înveți smerenia? Mergi la Betleem! Acolo, Cel mai înalt este cel mai smerit, Cuvântul veșnic este un Prunc. Împăratul împăraților nu are unde să-Și plece capul; Creatorul Universului doarme în brațele unei femei... „Nu fi mândru", spune ieslea aceea din Betleem. „Fii împodobit cu smerenie", spun scutecele Pruncului neajutorat.

Vrei să înveți lepădarea de sine? Mergi la Betleem! Privește Cuvântul făcut trup. El „nu Și-a plăcut Lui însuși" (Rom. 15:3). Unde vom găsi o asemenea lepădare de sine ca la iesle și la Cruce? Unde vom citi o lecție de jertfire de sine ca aceea pe care o vedem în Cel care S-a dezbrăcat de Sine, alegând nu Ierusalimul, ci Betleemul ca loc al nașterii Sale – nu un palat sau un templu, ci un staul ca primă locuință pământească? Nu ar trebui să mergem pe urmele dragostei Sale smerite?

* * *

Fragment din *„Bethlehem and Its Good News”*, Chapel Library.

Horatius Bonar (1808-1889): păstor prezbiterian scoțian și autor de imnuri; s-a născut la Edinburgh, Scoția.

* * *

> Ce mângâiere minunată este faptul că Cel care locuiește în trupul nostru este Dumnezeu! – *John Flavel*

NAȘTEREA LUI HRISTOS

Thomas Boston (1676-1732)

> „Îngerul i-a răspuns: ‚Duhul Sfânt Se va pogorî peste tine, și puterea Celui Preaînalt te va umbri. De aceea Sfântul care Se va naște din tine, va fi chemat Fiul lui Dumnezeu'" (Luca 1:35).

Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, S-a făcut om luând asupra Sa un trup adevărat și un suflet rațional, fiind zămislit prin puterea Duhului Sfânt în pântecele fecioarei Maria și născut din ea, dar fără păcat... Voi arăta ce trebuie să înțelegem prin faptul că Hristos a fost zămislit prin puterea Duhului Sfânt în pântecele Fecioarei Maria. Acesta este o mare taină, dincolo de puterea și priceperea minții finite a omului. Zămislirea binecuvântatului nostru Mântuitor a fost miraculoasă și supranaturală, mai presus de metodele naturii...

Mai întâi, să ne gândim la formarea naturii omenești a lui Hristos în pântecele fecioarei Maria. În textul nostru, actul în sine este exprimat ca efectul puterii infinite a lui Dumnezeu. El arată maniera supranaturală în care a fost formată umanitatea binecuvântatului nostru Mântuitor: „Duhul Sfânt Se va pogorî peste tine, și puterea Celui

Preaînalt te va umbri" (Luca 1:35), iar printr-un act de putere creatoare, a format umanitatea lui Hristos și a unit-o cu natura Sa divină. Când cercetăm formarea umanității lui Hristos, trebuie să luăm în considerare materia și modul în care ea a fost alcătuită.

Materia sau substanța trupului Său era chiar carnea și sângele fecioarei, altfel El nu ar fi putut fi Fiul lui David, al lui Avraam și al lui Adam după trup. Desigur, Dumnezeu ar fi putut să-I creeze trupul din nimic sau să-l formeze din țărâna pământului, așa cum a creat trupul lui Adam, strămoșul nostru de la început. Dar, dacă El ar fi fost format astfel în chip extraordinar și nu [ar fi descins] din Adam, deși ar fi fost om asemenea unuia dintre noi, totuși El nu ne-ar fi fost rudă, fiindcă natura Sa nu ar fi provenit din Adam, părintele comun al tuturor. Prin urmare, pentru a fi înrudit cu noi, era necesar nu doar ca Isus să aibă aceeași natură omenească, ci și ca aceasta să provină din aceeași obârșie și să-I fie transmisă ca atare. Astfel, El a luat asupra Sa aceeași natură omenească în care omul a păcătuit, [astfel încât] ceea ce El a făcut și a suferit să ne poată fi pus nouă în cont. Dacă Isus ar fi fost creat precum Adam, acest lucru nu putea fi susținut într-un fel legal și judiciar. Duhul Sfânt a pregătit substanța trupului lui Hristos din substanța fecioarei și a

format trupul din substanța astfel pregătită. Acesta este motivul pentru care Hristos spune: „Mi-ai pregătit un trup" (Evrei 10:5), iar apostolul afirmă că „Dumnezeu L-a trimis pe Fiul Său, născut din femeie" (Gal. 4:4). Duhul Sfânt a sfințit acea parte din substanța fecioarei din care urma să fie format trupul lui Hristos, curățind-o de orice păcat și de orice urmă de necurăție. Deși omul nu poate, Dumnezeu poate scoate ceva curat din ceva necurat (Iov 14:4) și îi poate da abilitatea de a zămisli un trup omenesc, abilitate pe care altfel omul nu ar fi avut-o de unul singur.

Deși Hristos a fost zămislit prin puterea Duhului Sfânt în pântecele fecioarei, nu trebuie să credem că El a fost făcut din substanța Duhului Sfânt, a cărui esență nu poate fi făcută nicidecum materială. Duhul Sfânt nu L-a născut prin comunicarea vreunei părți din esența Sa, astfel că El nu este Tatăl lui Hristos, deși Hristos a fost zămislit prin puterea Sa. Duhul Sfânt nu I-a dat lui Hristos nicio materie din propria Sa substanță... Cât despre sufletul Său, acesta nu a fost derivat din sufletul fecioarei ca parte a lui, căci substanțele spirituale sunt indivizibile și nu pot fi împărțite, fiindcă nimic nu poate fi desprins din ele. Sufletul Său a fost însă creat și făcut din nimic prin puterea divină, așa cum sunt toate celelalte suflete.

Iată de ce Dumnezeu este numit „Tatăl duhurilor” (Evrei 12:9) și se spune că „a întocmit duhul omului în el” (Zah. 12:1).

În al doilea rând, să ne gândim la sfințirea naturii omenești a lui Hristos. Am spus deja că [acea] parte din trupul fecioarei din care a fost făcută natura omenească a lui Hristos a fost curățită și rafinată de orice stricăciune prin umbrirea făcută de Duhul Sfânt, așa cum un meșter iscusit separă zgura de aur. Iată de ce Mântuitorul nostru a fost numit „Sfântul care Se va naște” (Luca 1:35). Sfințirea naturii omenești a lui Hristos era necesară în primul rând pentru a o pregăti pentru unirea personală cu Cuvântul, care, din dragostea Sa infinită, S-a smerit ca să Se facă trup și care, în același timp, datorită purității Sale infinite, nu Se putea întina devenind trup păcătos. Apoi sfințirea naturii Lui omenești a fost necesară având în vedere [scopul] întrupării Sale, anume răscumpărarea și mântuirea păcătoșilor pierduți, căci după cum primul Adam a fost izvorul necurăției noastre, tot astfel, al doilea Adam trebuia să fie izvorul curat al neprihănirii noastre. „Dumnezeu a osândit păcatul în firea pământească, trimițând, din pricina păcatului, pe însuși Fiul Său într-o fire asemănătoare cu a păcatului” (Rom. 8:3). El nu l-ar fi putut osândi dacă ar fi fost trimis într-un trup păcătos. „Pe

Cel ce n-a cunoscut niciun păcat, El [Tatăl] L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El" (2 Cor. 5:21). Astfel, noi nu am fi putut deveni neprihăniți dacă El ar fi fost întinat de vreun păcat. Cel care ar fi avut nevoie El însuși de răscumpărare nu ar fi putut să obțină niciodată răscumpărarea pentru noi.

În al treilea rând, trebuie să analizăm unirea personală a umanității cu Dumnezeirea. Pentru a lămuri oarecum lucrul acesta, trebuie să știm că [asumarea naturii omenești] despre care am vorbit este acea lucrare prin care a doua Persoană a Dumnezeirii glorioase a luat natura omenească într-o unire personală cu Sine, în virtutea căreia umanitatea subzistă în a doua Persoană, dar fără amestec... cele două alcătuind o singură persoană, „Emanuel... Dumnezeu cu noi" (Matei 1:23). Deși în Hristos există două naturi, totuși în El nu există două persoane, căci natura omenească a lui Hristos nu a subzistat niciodată separat și distinct, printr-o subzistență personală proprie, așa cum are loc cu toți ceilalți oameni; ci, din prima clipă a zămislirii, ea a subzistat unită cu a doua Persoană a Sfintei Treimi vrednice de adorare, într-un fel miraculos și extraordinar, fiind formată în chip supranatural în pântecele fecioarei prin umbrirea din partea Duhului Sfânt... Hristos a luat un suflet și un trup

complete și desăvârșite, cu toate facultățile și componentele care le aparțin. Acest lucru era necesar pentru ca El să poată vindeca întreaga natură a omului de boala și lepra păcatului, care cuprinseseră și infectaseră în chip jalnic fiecare membru și facultate a omului. Hristos a luat asupra Sa totul pentru a sfinți totul. El a urmărit o refacere desăvârșită prin sfințirea noastră în întregime, în suflet, trup și duh, și acesta este motivul pentru care El a luat asupra Sa întreaga noastră natură...

Natura omenească este atât de unită în Isus cu cea divină, încât fiecare natură își păstrează distincte proprietățile esențiale. Această distincție nu este și nici nu poate fi pierdută prin unire. Umanitatea a fost într-adevăr schimbată prin împărtășirea darurilor alese ale naturii divine, dar nu a fost adusă la egalitate cu ea, căci era imposibil ca o făptură creată să devină egală Creatorului. El a luat asupra Sa chip de rob, dar nu a pierdut chipul lui Dumnezeu. El nu S-a dezbrăcat de perfecțiunile Dumnezeirii prin faptul că a luat umanitatea asupra Sa. Slava Dumnezeirii Sale nu a fost stinsă sau micșorată, deși a fost eclipsată și încețoșată sub vălul umanității noastre. Ascunderea ei nu a produs însă o schimbare mai mare decât cea care are loc în Soare când este umbrit de trecerea unui nor prin fața lui. Iar unirea celor două naturi în

Hristos este o unire inseparabilă, astfel încât, din prima ei clipă, nu a existat niciodată și nici nu va exista vreodată, în toată veșnicia, vreo despărțire a lor...

Vom trece acum la a arăta de ce Hristos S-a născut din fecioară. Faptul că Hristos urma să Se nască dintr-o fecioară a fost profețit și prevestit cu multe secole înainte de întruparea Sa, de pildă în Isaia 7:14: „Iată, fecioara va rămâne însărcinată, va naște un Fiu și-I va pune numele Emanuel". Faptul că mama lui Isus era fecioara despre care vorbise profetul Isaia reiese clar din mărturia evangheliștilor, mai ales din Matei 1, de la versetul 18. Nu se cuvenea ca El să Se nască în ordinea obișnuită, din tată și mamă, căci, dacă S-ar fi născut astfel, ar fi fost un fiu natural al lui Adam și ar fi fost reprezentat de acesta în legământul faptelor, moștenitor al păcatului lui Adam, asemenea celorlalți născuți în virtutea binecuvântării căsătoriei. Printr-o astfel de naștere, El ar fi fost întinat de păcat: „Cum ar putea să iasă dintr-o ființă necurată un om curat?" (Iov 14:4). Răscumpărătorul lumii trebuia să Se nască într-un asemenea fel, încât să nu moștenească pata naturii omenești prin zămislirea Sa. Dacă ar fi fost întinat chiar și de cea mai mică urmă a corupției noastre, El nu putea fi Răscumpărător, iar Cel care ar fi avut El însuși nevoie de răscumpărare nu i-ar fi putut răscumpăra pe

alții. Și, deși Dumnezeu, prin puterea Sa infinită, ar fi putut sfinți pe deplin un tată și o mamă pământești și i-ar fi putut curăți de tot păcatul original, astfel încât natura omenească să-I fie transmisă imaculat, la fel cum Duhul Sfânt a curățit acea parte din trupul fecioarei din care a fost făcut trupul lui Hristos, totuși nu se cuvenea ca acea Persoană care avea să fie deopotrivă „Dumnezeu binecuvântat în veci" (Rom. 9:5) și om să ia parte la natura noastră printr-o zămislire în același fel ca a noastră. De aceea, a fost potrivit ca zămislirea Lui să fie diferită de a noastră și, într-o anumită măsură, conformă cu demnitatea infinită a Persoanei Sale. Acest lucru nu s-ar fi putut petrece dacă o Persoană supranaturală și divină nu ar fi participat activ la ea. În plus, o asemenea naștere nu s-ar fi potrivit cu prima făgăduință, care Îl denumește „sămânța femeii", nu a bărbatului... Doar sămânța femeii este pusă în contrast cu sămânța șarpelui. Prin nașterea dintr-o fecioară este asigurată eficace sfințenia naturii Sale. Astfel, El a fost ferit de pata și întinăciunea păcatului lui Adam, de care natura Sa a fost liberă cu totul, deoarece El nu a primit-o, ca toți ceilalți, pe calea concepерii obișnuite, prin care se transmite păcatul original; ci, fiind produsă într-o manieră extraordinară, ea a fost un lucru deosebit de curat și sfânt. Hristos a fost o Persoană specială și un alt Adam, motiv pentru care era necesar să

fie adus la existență într-o manieră nouă. La început, Adam a fost făcut fără relația dintre un bărbat și o femeie, iar Eva dintr-un bărbat fără femeie, iar toți ceilalți dintr-un bărbat și o femeie. Rămăsese o a patra cale, anume dintr-o femeie fără bărbat, și astfel S-a născut Hristos. Înțelepciunea lui Dumnezeu s-a arătat și prin faptul că S-a născut dintr-o fecioară logodită, căci astfel a fost înlăturată ocara nelegitimității. Iosif a avut grijă de El în pruncie. Buna reputație și viața mamei Sale au fost păzite de iudeii răuvoitori, iar mărturia lui Iosif despre Maria ne-a întărit și mai mult credința. Astfel, putem fi pe deplin încredințați de următoarele adevăruri:

- *Hristos a avut un trup omenesc adevărat*. Deși El a fost făcut „într-o fire asemănătoare cu a păcatului", El nu a avut doar asemănarea trupului, ci un trup adevărat (Luca 24:39; Evrei 2:14).
- *Hristos a avut un suflet rațional, care era un duh creat, iar natura divină nu ținea loc de suflet pentru El*. Când a murit, El Și-a încredințat duhul lui Dumnezeu (Luca 23:46)... Iar natura omenească, fiind unită cu cea divină, a primit prin această unire daruri mari de sfințenie, înțelepciune etc., care totuși nu erau infinite

(Luca 2:52).

- *Trupul lui Hristos nu a fost făcut dintr-o substanță coborâtă din Cer, ci din substanța fecioarei Maria* (Gal. 4:4). El era „sămânța femeii" (Gen. 3:15) și rodul pântecelui Mariei (Luca 1:42), căci altfel nu ar fi fost Fratele nostru.
- *Duhul Sfânt nu poate fi numit Tatăl lui Hristos*. Natura omenească [a lui Hristos] a fost formată nu din substanța [Duhului], ci din substanța fecioarei, prin puterea [Duhului].
- *Nașterea lui Hristos nu a fost extraordinară* [în privința felului în care a avut loc]. [Isus] a fost adus pe lume la vremea obișnuită, asemenea celorlalți oameni (Luca 2:22-23)... și totuși El S-a născut fără păcat, fiind „Sfântul". El nu putea fi Răscumpărătorul nostru dacă nu ar fi fost astfel (Evrei 7:26). De asemenea, Isus nu a putut păcătui, deoarece natura omenească a fost făcută incapabilă de păcat prin unirea ei cu cea divină, iar tot ceea ce Hristos a făcut sau ar fi putut face era acțiunea acelei Persoane care era Dumnezeu și, prin urmare, fără păcat.

Voi încheia cu câteva ***implicații***.

Isus Hristos este adevăratul Mesia. El a fost făgăduit lui Adam ca Sămânța femeii, lui Avraam ca Sămânța lui, acel Șilo despre care Iacov a vorbit pe patul de moarte, Prorocul despre care Moise a spus că Se va ridica dintre copiii lui Israel, Fiul lui David și Fiul care urma să Se nască dintr-o fecioară.

Aici vedem *dragostea minunată a lui Dumnezeu Tatăl*. El a găsit plăcere să-Și smerească Fiul preaiubit pentru a înfăptui mântuirea păcătoșilor. Cât de uimitor este faptul că El L-a trimis pe singurul Său Fiu născut ca să ia natura noastră asupra Sa și ca să poarte mânia înfricoșătoare și pedeapsa pe care noi le meritam!

Aici vedem de asemenea *dragostea minunată și smerirea uimitoare a Fiului*. El S-a născut dintr-o femeie pentru a muri în locul păcătoșilor. O, cât de jos S-a coborât și S-a smerit El când a luat natura omenească asupra Lui, cu toate slăbiciunile ei lipsite de păcat, când S-a supus propriei Legi, când S-a expus tuturor felurilor de purtare dureroase din partea oamenilor răi și a ispitelor Satanei, iar în cele din urmă a suferit o moarte de ocară și infamă! Ce mare dragoste pentru păcătoși și ce smerire fără egal!

De asemenea, vedem aici *leacul pentru faptul că noi suntem concepuți în păcat și aduși pe lume în nelegiuire*. Hristos S-a născut dintr-o femeie pentru noi și S-a născut fără păcat pentru noi, pentru ca sfințenia naturii Sale să ne fie pusă în cont ca parte a acelei neprihăniri care constituie temeiul îndreptățirii noastre înaintea lui Dumnezeu. În El există o neprihănire deplină pentru vinovăția noastră și un izvor pentru spălarea întinării noastre spirituale.

Hristos este mișcat autentic de toate slăbiciunile care însoțesc natura noastră fragilă. [Din acest motiv,] Lui Îi este milă de poporul Său și are compasiune față de el în toate presiunile și poverile lui. Iată de ce spune apostolul: „Prin urmare, a trebuit să Se asemene fraților Săi în toate lucrurile, ca să poată fi, în ce privește legăturile cu Dumnezeu, un mare preot milos și vrednic de încredere, ca să facă ispășire pentru păcatele norodului. Și prin faptul că El însuși a fost ispitit în ceea ce a suferit, poate să vină în ajutorul celor ce sunt ispitiți" (Evrei 2:17-18). Câtă mângâiere au credincioșii când se gândesc că Marele lor Preot din Cer este îmbrăcat în natura lor, fiind astfel în stare și potrivit să aibă compasiune față de ei în toate necazurile și suferințele lor!

Fie ca acest lucru *să-i încurajeze pe păcătoși să vină la*

El, ca să fie uniți cu El prin credință și astfel să aibă parte de binecuvântările pe care El le-a obținut. Vino și intră într-o relație de căsătorie cu El! Păcatul nu va împiedica această unire dacă ești dornic de ea. Cel care a putut sfinți substanța fecioarei pentru a face din ea o bucată de carne fără păcat te poate sfinți și pe tine cu ușurință. Iar Cel care a unit natura omenească cu Persoana Sa divină te poate uni și pe tine cu El, astfel încât să nu mai fii despărțit de El niciodată.

* * *

Fragment din *The Whole Works of Thomas Boston: An Illustration of the Doctrines of the Christian Religion, Part 1*.

Thomas Boston (1676-1732): păstor prezbiterian scoțian și teolog; născut la Duns, Berwickshire, Marea Britanie.

* * *

> Judecând după felul în care oamenii se uită la Fiul lui Dumnezeu și Îl tratează, El, care este și Fiul omului, Hristosul lui Dumnezeu, așa ei sunt mântuiți sau pierduți. Dacă nu cred în El, vor muri în păcatele lor. Repulsia omului firesc față de Persoana și lucrarea lui Isus Hristos este înfricoșătoare. Nimic nu este mai nesăbuit și totuși nimic nu este mai pervertit sau mai îndărătnic decât necredința. – *William S. Plumer*

> Dacă Isus Hristos este „Dumnezeu cu noi" (Matei 1:23), să venim la Dumnezeu fără vreo îndoială sau ezitare. Oricine ai fi, nu ai nevoie de niciun preot sau

mijlocitor care să te introducă înaintea lui Dumnezeu, căci Dumnezeu însuși ți S-a făcut cunoscut. – *Charles H. Spurgeon*

CEL MAI MARE EVENIMENT DIN ISTORIE

William S. Plumer (1802-1880)

> „Dar când a venit împlinirea vremii, Dumnezeu L-a trimis pe Fiul Său, născut din femeie, născut sub Lege" (Gal. 4:4).

Când noi spunem că „Fiul lui Dumnezeu S-a întrupat", vrem să spunem că El a devenit Fiul omului, luând asupra Sa întreaga natură omenească. În Crezul Apostolic, această[1] învățătură este exprimată astfel: „A fost zămislit de la Duhul Sfânt și S-a născut din Fecioara Maria". Crezul Atanasian spune: „El este Dumnezeu desăvârșit și Om desăvârșit, cu suflet rațional și trup omenesc". Adunarea de la Westminster ne învață astfel: „Fiul lui Dumnezeu, a doua Persoană a Trinității, fiind Dumnezeul adevărat și veșnic, de aceeași substanță și egal cu Tatăl, a luat, la împlinirea vremii, asupra Lui natura omului, cu toate proprietățile ei esențiale și neputințele ei obișnuite, dar fără păcat. El a fost zămislit prin puterea Duhului Sfânt în pântecele fecioarei Maria, fiind om,

[1] Crezul Apostolic este un rezumat timpuriu al credinței creștine (sec. II-IV), folosit în principal în congregațiile apusene; deși probabil că nu a fost scris de apostoli, în biserică se credea că acest crez este în armonie cu învățătura apostolică. – n.ed.

din natura ei. Astfel, cele două naturi întregi, perfecte și distincte de Dumnezeu și om s-au alăturat inseparabil într-o singură Persoană, fără să implice conversia, compunerea sau amestecarea. Această Persoană este astfel Dumnezeul cel adevărat și un om cu adevărat, totuși este un singur Hristos, singurul Mijlocitor[2] între Dumnezeu și om. Această Persoană este Dumnezeu adevărat și om adevărat și totuși un singur Hristos, singurul Mijlocitor între Dumnezeu și om".[3]

Unirea naturilor lui Hristos nu s-a format prin a urmări ca umanitatea Sa să fie [unită] cu dumnezeirea[4]... ci dumnezeirea Sa a căutat unirea cu umanitatea. Aceasta a fost o dragoste infinită și o smerire fără margini. Natura omenească a lui Hristos nu a existat niciodată separat sau altfel decât în unire cu dumnezeirea Sa. Încă de la zămislirea Sa, unirea a fost deplină. Natura divină preexistentă

[2] v. revista VEH, nr. 19. *Hristos, Mijlocitorul*, Editura MAGNA GRATIA, 2022.

[3] Mărturisirea de credință Westminster/Mărturisirea baptistă de credință, cap. 8.2.

[4] Autorii folosesc adesea termenii *dumnezeire* și *divinitate* ca sinonime. Totuși, unii scriitori anti-trinitarieni folosesc *divinitate* pentru a transmite ideea că Hristos este *ca* Dumnezeu, dar că El *nu* ar fi Dumnezeu în esență. De aceea, termenul *dumnezeire* pare să fie termenul mai categoric, deși ambele sunt legitime. „Prin ‚dumnezeire' se înțelege mai mult decât prin ‚divinitate', așa cum este folosit acest termen de diferite categorii de anti-trinitarieni. Arienii [adepții lui Arie din Alexandria (250/56-336), care susținea că Isus nu era Dumnezeu]... afirmau divinitatea Fiului în sensul unei *similarități de natură* între El și Tatăl, și această similaritate este mai mare și mai apropiată decât cea a oricărei alte ființe, om sau înger, dar ea nu reprezintă *identitatea de esență*... Ea se *aseamănă* cu identitatea de esență, dar nu este totuna cu ea. În accepțiunea ariană, Fiul are divinitate, dar nu dumnezeire" (Shedd, *Dogmatic Theology,* ed.3, p. 258; subl.). Pentru claritate, termenul *dumnezeire* apare în locul termenului original al autorului, *divinitate*.

a luat asupra Sa la întrupare natura omenească. Natura omenească a lui Hristos nu a avut niciodată subzistență personală de sine stătătoare. Așadar, Hristos nu a luat asupra Sa o persoană omenească, ci natura omenească. „Persoana Sa nu este compusă; personalitatea îi aparține dumnezeirii Sale, iar natura omenească subzistă în aceasta printr-o rânduială specială. Luarea naturii noastre asupra Sa nu a produs nicio schimbare în Persoana Lui, nu i-a adăugat nimic, și singura diferență este că aceeași Persoană care avea dumnezeirea a luat acum [și] umanitatea”.[5]

Astfel, lucrurile făcute sau suferite în oricare dintre naturi sunt atribuite uneia și aceleiași Persoane, Isus Hristos. Atributele fiecărei naturi sunt și vor rămâne întregi și distincte. Dumnezeirea nu poate fi supusă vreunei schimbări. Umanitatea nu poate înceta să fie umanitate și nu poate deveni dumnezeire. Creatorul nu poate înceta să fie Creator. Făptura creată nu poate înceta să fie făptură creată.

Această unire a celor două naturi în Hristos are o oarecare asemănare cu ceea ce găsim în noi înșine. În constituția lui, omul are două substanțe:[6] una este sufletul,

[5] John Dick, *Lectures on Theology,* Vol. 2 (Philadelphia: Greenough and Whetham, 1840), 20.
[6] Este oarecum impropriu ca sufletul să fie considerat substanță, pentru că noi de regulă vorbim despre substanță ca având o dimensiune materială, palpabilă. – n.tr.

cealaltă trupul; una este spirituală și nemuritoare, cealaltă este materială și pieritoare.[7] Prin unirea lor, o substanță nu se transformă în cealaltă. Ele rămân distincte chiar și atunci când sunt unite. Totuși, un om este o singură persoană, nu două. Când noi spunem că un om „este trist", toți înțelegem că ne referim la sufletul lui. Când spunem că un om „este musculos", toți știm că vorbim despre trupul lui. Dar, în ambele cazuri, vorbim despre aceeași persoană. Tot astfel, Persoana lui Hristos este una, nu două. Când Isus vorbea despre Sine, El spunea „Eu, al Meu, pe Mine". Când apostolii vorbeau despre El, ei spuneau „El, al Lui, pe El". Când ne adresăm Lui, noi spunem: „Tu, al Tău, pe Tine" (F.A. 1:24). Scriptura folosește, de asemenea, substantive la singular cu privire la El și Îl numește Proroc, Preot, Împărat, Păstor și Răscumpărător. Unirea naturilor Sale nu putea fi mai desăvârșită de atât, ea fiind personală, perpetuă și indisolubilă.[8]

Scriptura spune [că] Hristos a fost „născut din femeie" (Gal. 4:4). Oamenii vin pe lume în patru feluri. Primul om, izvorul naturii omenești, nu a avut nici tată,

[7] Strict vorbind, nici trupul omului nu este pieritor decât în sensul morții și a disoluției trupului expus păcatului, însă în starea veșnică de după învierea din morți, omul va avea deopotrivă trup și suflet nemuritor. – n.tr.

[8] indisolubilă – care nu poate fi dezmembrată, ruptă sau distrusă – n.ed.

nici mamă. Nici bărbatul, nici femeia nu au fost instrumentul existenței lui Adam. Prima femeie nu a avut nici tată, nici mamă, și totuși ea și-a primit natura din Adam, dar în niciun sens de la o femeie. Însă de la prima pereche încoace, fiecare om obișnuit a avut deopotrivă tată și mamă. Totuși, nimeni nu a negat că fiecare dintre aceștia a avut întreaga natură omenească. Isus Hristos a avut o mamă, dar nu și tată după trup, la fel cum, în natura Sa divină, El a avut numai un Tată. El a fost făcut dintr-o femeie.

Pentru a fi Mântuitorul nostru, [era necesar ca] Hristos să aibă o natură omenească. Întruparea Lui era potrivită și necesară. Era [potrivit] ca natura care ne adusese pierzarea să aducă și eliberarea noastră. Se cuvenea deci ca natura care păcătuise să repare nedreptățile noastre și astfel să moară.

Acest Pământ, care este locuința oamenilor, nu a lui Dumnezeu sau a îngerilor, era locul potrivit pentru manifestarea harului, milei, dreptății și puterii arătate în viața și moartea lui Isus Hristos. Cel care era bogat S-a făcut astfel sărac, pentru ca prin sărăcia Lui, noi să fim îmbogățiți (2 Cor. 8:9). În unele privințe, acesta a fost cel mai uimitor pas al smeririi Domnului nostru. Este mai surprinzător ca un prinț să se căsătorească cu o păstoriță

decât ca, după ce a făcut-o regină, să o ocrotească într-o manieră nobilă și să o înzestreze bogat sau chiar să moară pentru a o apăra.

Hristos a fost „născut sub Lege" (Gal. 4:4). În ceea ce privește natura Sa divină, El nu putea fi sub Lege în niciun sens, căci El era Cel care a dat Legea. El era Dumnezeu, iar Dumnezeu nu poate trăi și acționa sub reguli potrivite pentru cârmuirea făpturilor create. Dacă Mântuitorul trebuia să trăiască sub Lege ca regulă de viață și să ne fie exemplu în toate lucrurile, El trebuia să facă acest lucru într-o natură finită. Întrucât misiunea Lui era îndreptată spre noi, a fost cât se poate de potrivit să fie împlinită în natura noastră.

În plus, Dumnezeirea nu poate suferi și nu poate muri. Dar, prin întruparea Sa, Isus a fost făcut „pentru puțină vreme mai prejos decât îngerii... din pricina morții pe care a suferit-o" (Evrei 2:9).

Astfel, El a fost făcut sub Lege în două sensuri. În primul rând, El S-a supus de bunăvoie poruncilor ei și, prin aceasta, a fost obligat să împlinească toată neprihănirea. De asemenea, El S-a pus de bunăvoie sub pedeapsa Legii, ca să „guste moartea pentru toți" (Evrei 2:9). El a ascultat chiar și de Legea ritualurilor religioase sub care trăia, căci în pruncie a fost circumcis, iar la maturitate a fost botezat.

El a păzit Legea cu desăvârșire, personal și neîntrerupt, ba chiar întreaga Lege. El nu a păcătuit nici măcar o singură dată, nici chiar prin omitere. El S-a așezat de bunăvoie sub blestemul aceleiași Legi pe care o ascultase desăvârșit toată viața, trăind și murind sub ea. Jonathan Edwards spune în acest sens că „valoarea meritorie a ascultării lui Hristos depinde de perfecțiunea ei. Dacă El ar fi eșuat într-un singur aspect, ascultarea Sa nu ar fi putut avea merit, căci ascultarea imperfectă nu este primită deloc ca ascultare înaintea legii faptelor, față de care Hristos S-a supus. O ascultare care nu împlinește pe deplin cerințele unei legi nu este primită ca ascultare de acea lege".[9]

Eficacitatea morții lui Hristos depinde de faptul că El a murit în [locul] păcătoșilor,[10] care se aflau sub blestemul Legii. Dacă El nu a purtat blestemul în locul nostru, noi vom fi obligați în mod cert să-l purtăm noi înșine.

În acest sens, trebuie să luăm în considerare câteva afirmații distincte:

Profeția cerea ca Hristos să ia asupra Sa natură omenească. Ea spunea că El avea să fie din „sămânța lui Avraam" și din „sămânța lui David" (Gen. 12:3, 7; 17:7-8; Gal. 3:16; 2 Sam. 7:12; Ioan 7:42; F.A. 13:23; Rom.

[9] Jonathan Edwards, *The Works of Jonathan Edwards, Vol. 1* (London: William Ball, 1839), 576.
[10] v. revista VEH, nr. 7. *Substituția*, Editura MAGNA GRATIA, 2019.

1:3; 2 Tim. 2:8). Alte profeții cereau ca El să „Se ridice la urmă pe Pământ" (Iov 19:25), să aibă trup (Ps. 40:6; Evrei 10:5), să fie alăptat la sânul mamei Sale (Ps. 22:9) și ca trupul Său să moară (Isaia 26:19).

Ba chiar mai clar, prima Evanghelie propovăduită vreodată, chiar în Grădina Eden, a prevestit că El avea să aibă o natură omenească provenită de la mama Sa, căci se spune acolo că „Sămânța femeii va zdrobi capul șarpelui" (Gen. 3:15), iar ulterior s-a profețit: „Iată, fecioara va rămâne însărcinată, va naște un Fiu și-I va pune Numele Emanuel" (Isaia 7:14). Prin urmare, Scriptura nu s-ar fi împlinit dacă Hristos nu ar fi avut o natură omenească, una provenită numai de la mama Sa. Într-o vedenie profetică, Daniel L-a numit pe Isus „Fiul omului" (Dan. 7:13).

Iar aceste profeții s-au împlinit. Întreaga istorie a Domnului nostru pe Pământ dovedește împlinirea profețiilor. „Când a venit împlinirea vremii, Dumnezeu L-a trimis pe Fiul Său, născut din femeie" (Gal. 4:4). În Noul Testament, El este numit adesea om sau Fiul omului, de peste 70 de ori numai în Evanghelii. El însuși folosește acest Nume de peste 60 de ori. În anul înălțării Sale, Ștefan L-a văzut glorificat și L-a numit „Fiul omului" (F.A. 7:56). După 60 de ani, Ioan a făcut același lucru. Evanghelia

după Matei poartă titlul: „Cartea neamului lui Isus Hristos, fiul lui David, fiul lui Avraam" (Matei 1:1). Ioan spune: „Și Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi" (Ioan 1:14). Pavel spune că El „a venit în ajutorul semințeі lui Avraam" (Evrei 2:16). În prima sa epistolă, Ioan spune explicit că el și ceilalți apostoli s-au convins de întruparea Lui prin trei simțuri: auzul, văzul și pipăitul (1 Ioan 1:1-3).

Isus Hristos a avut tot ceea ce este necesar pentru a constitui întreaga natură omenească. El însuși a spus: „Uitați-vă la mâinile și picioarele Mele, Eu sunt; pipăiți-Mă și vedeți: un duh n-are nici carne, nici oase, cum vedeți că am Eu" (Luca 24:39). Hristos a avut de asemenea un suflet. El a spus: „Sufletul Meu este cuprins de o întristare de moarte" (Marcu 14:34). El a avut un duh: „Isus S-a bucurat în Duhul Sfânt" (Luca 10:21). „Isus a strigat iarăși cu glas tare, și Și-a dat duhul" (Matei 27:50). Isus Hristos a avut voință: „Tată, dacă este cu putință, depărtează de la Mine paharul acesta! Totuși nu cum voiesc Eu, ci cum voiești Tu" (Matei 26:39; 27:34; Ioan 7:1). Isus Hristos a avut simțăminte de om. El S-a bucurat (Luca 10:21), a plâns (Ioan 11:35), S-a mâniat și S-a întristat (Marcu 3:5). El a avut nădejdi chiar din pruncie (Ps. 22:9). El a avut simțăminte naturale față de persoane

însuflețite de aceleași lucruri. Ni se spune că El i-a iubit pe Maria, Marta, Lazăr, Ioan și pe tânărul bogat. În unele pasaje, sufletul și trupul Său sunt menționate împreună: „Iar Pruncul creștea și Se întărea; era plin de înțelepciune" (Luca 2:40). El a făcut fapte în trup, a umblat, a mers călare, a mâncat, a băut, a navigat, a dormit și S-a odihnit. Într-adevăr, El nu era supus bolilor aducătoare de moarte (Ps. 91:5-8), dar avea slăbiciunile generale caracteristice naturii noastre. El a flămânzit (Matei 4:2), a însetat (Ioan 19:28) și a obosit (Ioan 4:6). El a fost cuprins de o mare pasiune (Luca 12:50), a fost ispitit (Evrei 2:18), a îndurat o agonie fără egal (Luca 22:44) și a murit, după cum recunosc toți. El nu a avut nicio slăbiciune morală, căci a fost fără păcat (Evrei 4:15).

Întruparea lui Hristos este ceva cu totul dincolo de înțelegerea omenească. Ea este o taină de nepătruns. Scriptura ne spune acest adevăr: „Fără îndoială, mare este taina evlaviei: ‚Cel ce a fost arătat în trup'" (1 Tim. 3:16). Cum putea fi altfel? Tatăl veșniciei a devenit un Prunc în timp. Deși toate lucrurile au fost create prin El, Isus a fost așezat la același nivel cu făpturile Sale. El, pe care cerurile cerurilor nu-L puteau cuprinde, a fost așezat într-o iesle. Cuvântul veșnic și Pruncul Isus erau o singură Persoană. Fiind înzestrat cu fericire infinită, Fiul lui

Dumnezeu este unit cu omul durerii. În ambele naturi, El era fără pată și sfânt, dar a consimțit să fie tratat, chinuit și pedepsit ca un păcătos. El a creat toate lucrurile, și totuși S-a făcut trup. El cârmuia toate lucrurile, și totuși era supus părinților Săi. El Își deschidea mâna și sătura dorința tuturor celor vii, și totuși El a postit 40 de zile. Toate perfecțiunile infinite ale lui Dumnezeu și toate slăbiciunile nevinovate ale omului se întâlnesc în Isus Hristos, Dumnezeu-omul. Nu există o prăpastie mai mare decât aceea care desparte ceea ce este creat de ceea ce este necreat. Totuși, Fiul lui Dumnezeu o trece în întregime și ia natura noastră într-o unire indisolubilă cu Dumnezeirea. Această unire nu putea fi mai intimă. Sufletul și trupul pot fi despărțite pentru o vreme. Când Hristos însuși a murit, sufletul Său a mers în Paradis, în timp ce trupul Său zăcea în mormântul lui Iosif. Dar unirea naturilor Sale omenească și divină nu a fost desfăcută de moarte. Pavel numește sângele pe care [Hristos] l-a vărsat „sângele lui Dumnezeu" (F.A. 20:28, lit. KJV). Unirea era atât de strânsă, încât vorbim pe drept despre Domnul nostru ca despre un Rob divin care a suferit. Când era pe Pământ, El vorbea despre Sine ca despre „Fiul omului, care este în Cer" (Ioan 3:13). Noi Îi atribuim Persoanei Mântuitorului nostru tot ceea ce îi aparținea uneia sau alteia dintre naturile Sale, ori ceea ce a

fost făcut în vreuna dintre ele. Întruparea Lui este în sine o taină. Vasile cel Mare spunea că „El a fost zămislit nu din substanța, ci prin puterea Duhului Sfânt; nu prin nașterea Lui, ci prin hotărârea și binecuvântarea Lui”.[11]

Întruparea Sa este o taină a dragostei, căci ea exprimă bunăvoința infinită. Ea este și „înțelepciunea lui Dumnezeu cea tainică”, o taină a puterii, adevărului și harului. Ea este taina tainelor, pentru că este „taina lui Dumnezeu”. Nouă nu ni se cere să-i înlăturăm caracterul de nepătruns, ci ni se cere să-l primim și să ne bucurăm de el. Ea este o doctrină fundamentală, iar a o crede este ceva esențial pentru mântuire: „Orice duh, care mărturisește că Isus Hristos a venit în trup, este de la Dumnezeu; și orice duh, care nu mărturisește pe Isus, nu este de la Dumnezeu” (1 Ioan 4:2-3).

Întruparea lui Hristos a fost cel mai mare eveniment din istorie. Nașterea unui prinț stârnește adesea un val de bucurie într-un regat, și totuși el se poate dovedi o rușine și un blestem pentru acea națiune și pentru lume, dar nașterea lui Hristos a adus binecuvântări neprețuite peste iudei și peste neamuri, și va continua să le aducă pentru totdeauna. Nicio monarhie antică nu mai există

[11] Vasile cel Mare (c. 330-379) – unul dintre cei trei teologi cunoscuți ca părinții capadocieni, care a contribuit la dezvoltarea doctrinei biblice despre Sfânta Treime și care s-a împotrivit grupării ariene, care nega dumnezeirea lui Hristos. – n.ed.

nici măcar în istorie pentru a *binecuvânta* omenirea, dar nașterea și Împărăția lui Hristos sunt și vor fi întotdeauna adevăruri aducătoare de bucurie. Nădejdile a milioane de oameni evlavioși depind de ele. Bucuriile sfinților și ale îngerilor sunt aprinse de ele. Creația lumii a fost un lucru foarte măreț, dar nu atât de măreț ca întruparea lui Hristos. A fost un lucru măreț ca Dumnezeu să creeze oamenii, dar nu atât de măreț ca însuși Creatorul să devină o făptură. Întruparea lui Hristos a confirmat tot ceea ce fusese spus și făcut în veacurile precedente pentru a încuraja nădejdile oamenilor care s-au pocăit. Ea a împlinit făgăduințele glorioase ale răscumpărării. Ea a deschis perspective nelimitate și uimitoare de extindere și slavă pentru poporul lui Dumnezeu și pentru Răscumpărătorul lui. Unele dintre efectele ei au fost imediate, iar altele îndepărtate. Unele au avut de-a face cu îngerii, altele cu oamenii; unele cu iudeii, altele cu neamurile. Magii care au venit din Răsărit ca să I se închine lui Hristos erau dintre neamuri și reprezentau alte popoare, astfel că lucrarea personală a lui Hristos a fost o binecuvântare pentru mai mulți oameni dintre neamuri, iar singurii oameni convertiți în preajma Crucii Sale au fost, aproape sigur, dintre neamuri. Aceste lucruri garantau împlinirea a tot ceea ce făgăduise Dumnezeu cu privire la popoarele păgâne. Aceste convertiri au fost primele

roade ale marelui seceriș care urma să fie strâns în toate popoarele. Efectul imediat al nașterii lui Hristos asupra iudeilor evlavioși a fost cât se poate de fericit, căci pentru Simeon, Ana și alte exemple minunate de evlavie autentică, evenimentul a adus o bucurie de negrăit. Desigur, cei care Îl urau pe Dumnezeu și pe toți mesagerii Săi s-au mirat și au pierit. Efectul asupra îngerilor a fost uimitor. Ei au simțit bucurii noi în Cer. Unul dintre ei a anunțat evenimentul către păstori și „deodată, împreună cu îngerul s-a unit o mulțime de oaste cerească, lăudând pe Dumnezeu, și zicând: ‚Slavă lui Dumnezeu în locurile preaînalte, și pace pe Pământ între oamenii plăcuți Lui'" (Luca 2:13-14). Cu aproximativ 420 de ani înainte de nașterea lui Hristos, Duhul lui Dumnezeu, ca Duh al inspirației, fusese cu totul retras de la oameni, dar aproape de vremea arătării Sale sunt consemnate nu mai puțin de 11 situații în care bărbați și femei au primit Duhul Sfânt ca duh al profeției.

Efectul întrupării lui Hristos asupra îngerilor decăzuți a fost mare. Puterea lor a început imediat să scadă. Ei au strigat: „Ce legătură este între noi și Tine, Isuse, Fiul lui Dumnezeu? Ai venit aici să ne chinuiești înainte de vreme?" (Matei 8:29). Domnul însuși a spus: „L-am văzut pe Satana căzând ca un fulger din Cer" (Luca

10:18). Apoi se afirmă că oracolul din Delphi[12] a încetat să mai dea răspunsurile obișnuite și, întrebată de ce, preoteasa a răspuns: „Există un băiat evreu care este Împăratul dumnezeilor și care mi-a poruncit să părăsesc această casă și să mă duc în Iad; prin urmare, să nu mai așteptați răspunsuri". Iar Porfir[13] spune: „De când Isus a început să primească închinare, niciun om nu a mai primit ajutor sau vreun folos public din partea zeilor".

Din ziua în care Hristos S-a născut și până în ceasul de față, toate schimbările de dorit care au avut loc în lume, fie în persoane, fie în comunități, s-au produs ca urmare a întrupării Sale și a extinderii glorioase a Împărăției Sale. Și așa va fi mereu. Împărăția Lui se extinde neîncetat, astfel că diadema Sa devine tot mai glorioasă. Fiecare suflet mântuit este o nouă piatră prețioasă în cununa Sa.

Robert Hall spune despre întruparea lui Hristos: „Va veni vremea când această lume va fi privită ca și cum n-ar fi făcut nimic altceva decât să ofere o scenă pentru ‚arătarea Fiului lui Dumnezeu'; când naşterea Lui, moartea Lui, învierea Lui din morți, înălțarea Lui în slavă și a doua Lui venire – evenimente legate inseparabil între ele

[12] Oracolul din Delphi – preoteasă din orașul Delphi din Grecia antică, vestită pentru că rostea profeții în numele zeului mitologic grec Apollo – n.ed.
[13] Porfir din Tir (c. 234-c. 305) – filozof grec, adversar înverșunat al creștinismului și susținător al păgânismului. – n.ed.

– vor concentra în ele tot interesul istoriei; când războiul și pacea, molima și foametea, belșugul și lipsurile, viața și moartea își vor fi epuizat puterea și nu vor mai lăsa nimic în urmă în afară de rezultatul arătării lui Hristos pe Pământ”.[14]

* * *

Fragment din *The Rock of Our Salvation*.

William S. Plumer (1802-1880): păstor prezbiterian american și autor creștin; s-a născut la Greensburg, Pennsylvania, SUA.

* * *

> Nu există adevăr mai important decât că Isus Hristos a venit în trup. Acest adevăr le aduce bucurie milioanelor de inimi din Cer și de pe Pământ. De el depind toate nădejdile sănătoase ale omului cu privire la viața veșnică. Prin întruparea lui Hristos, lucrarea mântuirii a devenit sigură pentru cei muritori. El este puternic să mântuiască; El poate să mântuiască; El voiește să mântuiască. – *William S. Plumer*

[14] Robert Hall, *The Works of the Rev. Robert Hall, Vol. 3* (New York: Harper & Brothers, 1860), 507.

SMERIREA NECESARĂ A LUI HRISTOS

John Flavel (c. 1630-1691)

„La înfățișare a fost găsit ca un om, S-a smerit și S-a făcut ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce" (Fil. 2:8).

Probabil că știi că Hristos a fost învestit cu slujbele de Proroc, Preot și Împărat pentru împlinirea planului binecuvântat al răscumpărării noastre. Îndeplinirea acestor slujbe cerea în mod necesar deopotrivă ca El să fie profund *smerit* și să fie apoi foarte *înălțat*. Ca Preot al nostru, El nu Se putea aduce pe Sine ca jertfă lui Dumnezeu pentru noi dacă nu Se smerea, chiar smerindu-Se până la moarte. Ca Împărat al nostru, El nu putea aplica eficace puterea jertfei Sale dacă nu era înălțat, ba chiar foarte înălțat. Ca Preot al nostru, El nu ar fi avut de adus o jertfă proprie dacă nu Se cobora la starea umilă a unui om. Ca Proroc al nostru, El nu ar fi fost potrivit să ne învețe voia lui Dumnezeu astfel încât să ne-o putem însuși. Ca Împărat al nostru, El nu ar fi fost un Cap potrivit pentru biserică. Și, dacă nu ar fi fost înălțat foarte mult, jertfa Lui nu ar fi fost dusă dincolo de perdea, înaintea Domnului...

Domnia lui Hristos nu i-ar fi putut asigura, ocroti și apăra pe supușii Împărăției Sale.

Văzând toate acestea mai dinainte, înțelepciunea infinită a rânduit ca Hristos să fie mai întâi profund *smerit* și apoi *înălțat* foarte mult. Ambele [stări] ale lui Hristos ne sunt prezentate de apostol în acest context.

Ordinea expunerii ne cere să vorbim despre această stare de *smerire*. În acest scop am citat acest pasaj din Scriptură, care Îl prezintă pe Fiul ca și cum ar fi sub o eclipsă (aproape) totală. Cel care era „plin de strălucire și frumusețe" (Isaia 4:2) – da, slăvit ca singurul născut al Tatălui (Ioan 1:14), ba chiar slava (Iacov 2:1), strălucirea și „oglindirea slavei Tatălui" (Evrei 1:3), a fost atât de acoperit, întunecat și smerit, încât nu mai semăna cu Sine. Avea El înfățișarea de Dumnezeu? Nu, aproape că nu mai semăna nici măcar cu un om, căci, cu privire la această stare smerită, se spune: „Eu sunt vierme, nu om" (Ps. 22:6), adică: „Mai degrabă descrieți-Mă [ca pe] un *vierme* decât ca pe un om; am devenit o ființă disprețuită printre oameni", după cum arată acel cuvânt (Isaia 53:3). Smerirea aceasta a lui Hristos este exprimată aici prin natura, treptele și durata sau continuitatea ei.

În ce privește *natura smeririi lui Hristos*, El „S-a smerit pe Sine"... El nu a jucat rolul unui om smerit și nici

nu a interpretat rolul cuiva aflat într-o stare degradată, ci a fost smerit cu adevărat și faptic; și asta nu doar înaintea oamenilor, ci și înaintea lui Dumnezeu... Nu se spune doar că El a fost smerit, ci că El „S-a smerit pe Sine". El a fost gata de bunăvoie să Se coboare la această stare umilă și disprețuită pentru noi...

În ce privește *gradele sau măsura smeririi Sale*, Hristos nu S-a coborât doar atât de jos încât să devină om, un om aflat sub Lege, ci „S-a smerit și S-a făcut ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce". Aici poți vedea profunzimea smeririi lui Hristos, căci este precizat că El a mers până la moarte și, lucru mai profund, o moarte de cruce. El nu S-a făcut om, ci un cadavru, atârnat pe lemn și murind de moartea unui răufăcător.

În ce privește *durata sau continuitatea smeririi Sale*, ea a ținut din prima clipă a întrupării Sale până în clipa învierii și ridicării Sale din mormânt. Așadar, apostolul fixează aici limitele acesteia: din momentul în care El a fost găsit la înfățișare ca un om, adică de la întruparea Sa și până la moartea pe cruce, iar acest interval de timp cuprinde și vremea petrecută în mormânt. Atât a durat smerirea Sa. De aici rezultă observația că, de la zămislire și până la înviere, starea lui Hristos a fost una de smerire profundă.

Acum ne vom îndrepta atenția către starea smerită a lui Hristos, pe care o voi împărți în trei părți generale: smerirea Sa în *întrupare*, în *viață* și în *moarte*.

Pentru moment mă voi concentra să explic smerirea lui Hristos în *întrupare*, care este surprinsă prin aceste cuvinte: „La înfățișare a fost găsit ca un om". Nu trebuie să înțelegi prin aceasta că El a luat doar un trup ca un soi de formă tranzitorie, pentru un timp foarte scurt, după care să îl lepede. Aici nu este vorba despre o asemenea apariție a lui Hristos în chip de om, ci despre asumarea adevărată și reală a naturii noastre, care a fost o parte specială a smeririi Sale. Și acest lucru va reieși din următoarele observații:

Întruparea lui Hristos a fost o smerire cu totul minunată, întrucât El a fost adus prin ea în rândul și ordinea făpturilor create, deși El „este mai presus de toate lucrurile, Dumnezeu binecuvântat în veci" (Rom. 9:5). Aceasta este uimitoarea „taină a evlaviei" (1 Tim. 3:16), anume că Dumnezeu S-a arătat în trup și că Dumnezeul veșnic poate fi descris cu adevărat și la modul propriu „omul Hristos Isus" (1 Tim. 2:5). Solomon s-a minunat că Dumnezeu avea să locuiască în acel Templu măreț și impunător din Ierusalim: „Dar ce! Să locuiască Dumnezeu cu adevărat împreună cu omul pe Pământ? Iată că

cerurile, și cerurile cerurilor nu Te pot cuprinde: cu cât mai puțin această casă, pe care am zidit-o eu!" (2 Cron. 6:18). Dar o minune mult mai mare este că Dumnezeu a locuit într-un trup de carne și Și-a întins cortul printre noi (Ioan 1:14). Dacă Scriptura nu ar fi descoperit clar, ar fi părut o blasfemie grosolană să ne gândim sau să vorbim despre Dumnezeul veșnic ca fiind născut în timp, despre Creatorul lumii ca despre o făptură creată și despre Cel îmbătrânit de zile ca despre un Prunc supus timpului!... Faptul că El, Creatorul infinit și glorios al tuturor lucrurilor, S-a făcut o făptură creată este o taină care depășește toată priceperea omenească. Distanța dintre Dumnezeu și cea mai înaltă ordine a făpturilor create este infinită. Scriptura ne spune că „El Își pleacă privirile să vadă ce se face în Ceruri și pe Pământ" (Ps. 113:6). Ce smerire este, deci, să privească lucrurile din lumea de jos! Dar să Se *nască* în ea și să devină om – mare este într-adevăr taina evlaviei! „Iată", spune profetul, „neamurile sunt ca o picătură de apă din vadră, sunt ca praful pe o cumpănă... Toate neamurile sunt ca o nimica înaintea Lui, nu sunt decât nimicnicie și deșertăciune" (Isaia 40:15, 17). Dacă această Măreție infinită și de neînțeles Se coboară la starea și condiția unei făpturi create, putem crede ușor că, odată devenit o astfel de făptură, Se va lăsa expus foamei, setei, rușinii, scuipării, morții sau oricărui

alt lucru, în afară de păcat. Faptul că El avea să îndure toate acestea după ce [S-a făcut] om nu este atât de uimitor pe cât este chiar *faptul că S-a făcut om*. Aceasta a fost treapta de jos – o smerire cu adevărat profundă!

A fost o smerire uimitoare pentru Fiul lui Dumnezeu nu doar să devină o făptură creată, ci o făptură inferioară – un om, nu un înger. Dacă ar fi luat natura îngerilor, deși aceasta ar fi fost o smerire uimitoare pentru El, ar fi fost totuși mai aproape, dacă îmi este îngăduit să spun astfel, de propria Sa casă și ar fi semănat ceva mai mult cu Dumnezeu decât atunci când El a locuit printre noi. Îngerii sunt cele mai înalte și mai curate dintre toate ființele create și, prin *natura* lor, sunt duhuri curate; prin înțelepciunea lor, ei sunt ființe inteligente; prin *demnitatea* lor, ei sunt numiți domnii și stăpâniri; prin *locuințele* lor, ei sunt numiți oștirea cerească; iar prin *ocupația* lor, știm că ei Îl privesc pe Dumnezeu față în față în Cer. Cel mai înalt grad al sfințeniei și fericirii noastre în lumea viitoare este exprimat prin faptul că vom fi „deopotrivă cu îngerii" (Luca 20:36). Așa cum omul nu este nimic [în comparație] cu Dumnezeu, tot astfel el este cu mult inferior îngerilor. El este atât de inferior lor, încât nu poate suporta nici măcar vederea unui înger, chiar dacă acesta i se arată în chip omenesc și încearcă să i se

înfățișeze cât mai familiar (Jud. 13:22). Când psalmistul a privit Cerul și trupurile cerești, luminătorii glorioși, Luna și stelele create de Dumnezeu, el a exclamat: „Ce este omul, ca să Te gândești la el? Și fiul omului, ca să-l bagi în seamă?" (Ps. 8:4). Ia omul în starea lui cea mai bună, în starea de nevinovăție, când ieșise desăvârșit și curat din mâna Făcătorului lui, și vei vedea că el era totuși *inferior* îngerilor. Aceștia purtau întotdeauna chipul lui Dumnezeu într-o măsură mai înaltă decât omul, pentru că ei sunt ființe cu totul spirituale... Sufletul nobil al omului este cufundat în materie și închis în carne și sânge, și totuși Hristos a ales această ordine și specie inferioară de făpturi create și a ignorat natura îngerească: „Negreșit, nu în ajutorul îngerilor vine El, ci în ajutorul seminței lui Avraam" (Evrei 2:16).

Mai mult, Isus Hristos nu a trecut doar pe lângă natura îngerească pentru a lua asupra Sa natură omenească, ci a luat natura omenească după ce păcatul îi șterse slava inițială și îi veștejise frumusețea și măreția. El nu a venit în natura noastră înainte de căderea noastră în păcat, pe când slava ei era încă proaspătă, ci a venit, după cum spune apostolul, „într-o fire asemănătoare cu a păcatului" (Rom. 8:3), adică într-un trup care purta urmele, efectele nenorocite și urmările păcatului. Eu *nu*

spun aici că Hristos a luat trup *păcătos* sau întinat realmente de păcat. Ceea ce S-a născut din fecioară a fost sfânt... Dar, deși trupul Lui nu avea vreo necurăție lăuntrică sau intrinsecă, el avea totuși asupra lui efectele păcatului. Trupul lui a fost însoțit de întreaga mulțime a slăbiciunilor omenești pe care păcatul le-a introdus la început în natura noastră comună, precum foamea, setea, oboseala, durerea și toate aceste slăbiciuni și rele naturale care apasă asupra naturii noastre ticăloase și care o fac să suspine zi de zi.

Din această pricină, deși El nu era păcătos, totuși trupul Lui arăta ca un trup de acest fel. Cei care Îl vedeau și vorbeau cu El Îl socoteau păcătos, văzând asupra Lui toate aceste efecte ale păcatului. În aceste lucruri, El S-a apropiat de păcat atât cât Îi îngăduia sfințenia. O, și ce smerire a fost... ca El să fie făcut în asemănarea cărnii păcătoase, carnea păcătoșilor și a răzvrătiților – trup al Lui care *nu era întinat*, dar era jalnic de *desfigurat* de păcat! O, ce lucru uimitor! Cine îl poate descrie? Într-adevăr, dacă El voia să fie Mijlocitorul împăcării, era necesar să fie astfel. Trebuia ca El să ia aceeași natură care păcătuise, pentru a face ispășire în ea. Da, era necesar ca Fiul să ia asupra Sa aceste slăbiciuni fără păcat odată cu [natura omenească], întrucât purtarea lor era o parte a smeririi

Sale... Mai mult, prin ele, Marele nostru Preot a fost calificat prin propria experiență și umplut de o compasiune duioasă față de noi. Dar, o, ce smerire admirabilă din partea unui Mântuitor să ia o asemenea natură, să îmbrace un asemenea veșmânt, atât de sărman și ponosit! [Se cuvenea oare] ca Fiul lui Dumnezeu să-l poarte? O, har de nepătruns!

Mai mult, prin întruparea Sa, Fiul lui Dumnezeu a fost foarte smerit, fiindcă aceasta L-a acoperit, întunecat și încețoșat atât de mult încât, cât timp a trăit pe Pământ, nu mai arăta ca Dumnezeu. Mai degrabă El a arătat în ochii lumii ca un păcătos sărac, jalnic și disprețuit. Iar oamenii L-au batjocorit pe acest temei: „Acesta a zis: ‚Eu pot să stric Templul lui Dumnezeu și să-l zidesc iarăși în trei zile'" (Matei 26:61). Prin aceasta, El „n-a crezut ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu" (Fil. 2:7). Aceasta I-a pătat onoarea și reputația. Ca urmare, El a pierdut toată stima și cinstea din partea celor care Îl vedeau și care spuneau: „Oare nu este El fiul tâmplarului?" (Matei 13:55). Cine ar fi crezut vreodată că El era Creatorul lumii, Prințul împăraților Pământului când vedeau în El un om sărac umblând prin țară, flămând, însetat și obosit, însoțit de un grup de oameni săraci, dintre care unul purta punga și ce se punea în ea

(Ioan 13:29)? El a fost „disprețuit și părăsit de oameni” și „noi nu L-am băgat în seamă” (Isaia 53:3). Care dintre noi ar alege mai degrabă să îndure multă suferință ca om decât să fie coborât la condiția unui vierme disprețuit pe care toată lumea îl calcă în picioare și pe care nimeni nu-l ia în seamă? În această înfățișare, Hristos semăna atât de puțin cu Dumnezeu, încât abia dacă I se îngăduia numele de om, astfel că El a putut spune despre Sine că este ca „un vierme, nu un om” (Ps. 22:6).

Acum gândește-te la aceasta: Oare nu a fost lepădarea Lui de Sine cu totul *uimitoare?* El, care din veșnicie avusese parte de zâmbetele și onorurile Tatălui, El, care încă de la creație a fost adorat de îngeri și care I-au adus închinare ca Dumnezeul lor, El a trebuit acum să devină ca un preș pe care orice ticălos să-l calce în picioare, fără să primească respectul cuvenit unui om! Cu siguranță că aceasta a fost o smerire adâncă. Un nor negru a întunecat și a ascuns timp de atâția ani slava Sa, împiedicând-o să strălucească în lume. Numai câteva raze slabe ale Dumnezeirii au strălucit prin crăpăturile umanității Sale către câțiva ochi, așa cum Soarele acoperit de nori se descoperă uneori puțin, când aruncă niște raze slabe, după care se ascunde din nou. „Noi am privit slava Lui, o slavă întocmai ca slava singurului născut din Tatăl”, dar „lumea nu

L-a cunoscut" (Ioan 1:14, 10). Dacă un prinț umblă prin țară deghizat, nu trebuie să se aștepte la mai multă cinste decât un supus de rând. Și aceasta a fost situația Domnului nostru Isus Hristos, căci „deghizarea" Lui L-a făcut vrednic de dispreț și obiect al batjocurii oamenilor.

Apoi Hristos a fost profund smerit prin întruparea Sa, întrucât aceasta *L-a îndepărtat de Tatăl Său și de bucuria și desfătarea de negrăit de care Se bucurase veșnic împreună cu El*... Domnul Isus a trăit aici, în trup, într-o părtășie cu Dumnezeu de o înălțime neobișnuită și imposibil de imitat. Totuși, a trăi prin credință, așa cum a făcut Hristos aici, este un lucru, pe când a Se afla în sânul lui Dumnezeu, așa cum El era anterior întrupării, este cu totul altceva. Una este ca desfătările de negrăit ale lui Dumnezeu să-I fie păstrate și continuate fără întrerupere din veșnicie, și cu totul altceva ca sufletul Lui să fie umplut uneori de bucuria Domnului și apoi să fie acoperit din nou de norii mâniei; ca El să strige, și Dumnezeu să nu audă, așa cum S-a plâns El (Ps. 55:2), ba chiar să ajungă atât de lipsit de mângâiere duhovnicească încât să fie nevoit să exclame cu atâta durere: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?" (Ps. 22:1). Acesta fusese un lucru cu totul necunoscut lui Hristos până ce a fost găsit la înfățișare ca un om.

În final, dacă El voia să Se facă om, atunci era și a fost o mare coborâre și smerire din partea lui Hristos să ia natura de la un asemenea [părinte obscur] și să aleagă o stare atât de umilă și disprețuită în lume. El urma să Se nască nu din sângele nobililor, ci dintr-o femeie săracă din Israel, logodită cu un tâmplar. Da, și aceasta în cele mai dezavantajoase împrejurări imaginabile: nu în casa mamei Sale, ci într-un han, ba chiar într-un staul. El a potrivit totul la starea smerită pentru care fusese rânduit și a venit printre noi în cele mai umilitoare împrejurări imaginabile: „Cunoașteți harul Domnului nostru Isus Hristos", spune apostolul, „El, măcar că era bogat, S-a făcut sărac pentru voi, pentru ca, prin sărăcia Lui, voi să vă îmbogățiți" (2 Cor. 8:9).

Iată că am arătat câteva dintre aspectele smeririi lui Hristos în întruparea Sa.

De aici *înțelegem caracterul deplin și complet al ispășirii săvârșite de Hristos, ca primul rod dulce al întrupării Sale*. L-a insultat și încălcat omul Legea lui Dumnezeu? Iată, Dumnezeu însuși S-a făcut om pentru a repara această încălcare și a satisface dreptatea pentru răul făcut. Cea mai mare cinste pe care Legea lui Dumnezeu a primit-o vreodată a fost să aibă înaintea tribunalului ei o Persoană ca omul Hristos Isus, care să repare greșeala făcută

de noi. Acest lucru valorează mai mult decât dacă Legea ne-ar fi vărsat tot sângele și și-ar fi întemeiat cinstea pe ruinele întregii creații.

S-a coborât Hristos atât de jos încât să Se facă om pentru a ne mântui? Atunci cei care pier sub ploaia Evangheliei vor pieri fără scuză. Ce ai vrea să facă Hristos în plus pentru a te mântui? Iată, El a lăsat deoparte veșmintele măreției și slavei, a îmbrăcat propriile tale haine de carne, S-a coborât de pe tronul Său și a adus mântuirea chiar la ușa casei tale. Cu siguranță că, pe cât S-a coborât Hristos mai jos ca să ne mântuiască, pe atât mai jos ne vom cufunda sub mânie dacă ignorăm o mântuire atât de mare... O, biet păcătos! Osânda ta este dreaptă dacă refuzi harul adus chiar la ușa ta de Isus Hristos însuși. Domnul să facă așa încât să nu ai parte de o astfel de soartă!

Mai mult, de aici rezultă că nimeni nu iubește și nu poate iubi asemenea lui Hristos, căci dragostea Lui față de om este fără egal. Caracterul ei fără plată, puterea, vechimea și natura ei neschimbătoare îi dau o strălucire care depășește toate exemplele omenești. Cu siguranță că a fost o dragoste puternică aceea care L-a făcut să-Și lase slava deoparte, să fie găsit la înfățișare ca un om și să Se facă orice, oricât de mult sub demnitatea Sa, spre

mântuirea noastră... Asemenea propriei Ființe, dragostea Lui este minunată.

S-a smerit Domnul Isus atât de profund pentru noi? Ce obligație a pus El asupra noastră de a-L înălța și a-L onora pe Acela care a fost atât de batjocorit pentru noi! Bernard a spus pe bună dreptate: „Cu cât El a fost mai umilit pentru mine, cu atât îmi va fi mai drag”.[1] O, de-ar căuta toți cei cărora Hristos le este drag să-L înalțe și să-L onoreze... O, tu, care ai scăpat de mânia veșnică a lui Dumnezeu prin smerirea Fiului lui Dumnezeu, înalță-L pe marele tău Răscumpărător și celebrează-I laudele pe veci! Fie ca inima ta să mediteze la această smerire admirabilă a lui Hristos până când va fi umplută de ea, iar buzele tale vor spune: „Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu pentru Isus Hristos!”

* * *

Fragment din „The Fountain of Life” din *The Works of the Reverend John Flavel, Vol. 1*.

John Flavel (c. 1630-1691): păstor prezbiterian englez; s-a născut la Bromagrove, comitatul Worcester, Marea Britanie.

[1]Bernard de Clairvaux (1090-1153) – reformator monastic francez, cunoscut pentru devoţiunea sa – n.ed.

HARUL ȘI ADEVĂRUL ÎNTRUPATE

Charles H. Spurgeon (1834-1892)

„Și Cuvântul S-a făcut trup, și a locuit printre noi, plin de har, și de adevăr. Și noi am privit slava Lui, o slavă întocmai ca slava singurului născut din Tatăl" (Ioan 1:14).

În Isus Hristos pot fi văzute toate atributele lui Dumnezeu – acoperite, și totuși prezente cu adevărat. Nu trebuie decât să citești Evangheliile și să privești cu ochi binevoitori, și vei vedea în Hristos tot ceea ce se poate vedea despre Dumnezeu. Acestea sunt acoperite în trup omenesc, așa cum trebuie să fie, fiindcă noi nu putem vedea slava lui Dumnezeu în sens absolut. Ea este diluată pentru ochii noștri slabi, dar Dumnezeirea este acolo, Dumnezeirea desăvârșită unită cu umanitatea desăvârșită a lui Hristos Isus, Domnul nostru, Căruia „să-I fie slava în vecii vecilor" (Evrei 13:21)...

Aș dori să pot transmite acum gândurile mele așa cum mi-au venit în timp ce meditam la acest pasaj, însă gândul acesta aproape că vorbește de la sine. Domnul Isus Hristos este *plin de har*, dar nu a neglijat cealaltă calitate, ceva mai categorică, și anume *adevărul*. Eu am cunoscut în această lume mulți oameni foarte iubitori și afectuoși,

dar care nu erau credincioși adevărului. Pe de altă parte, am cunoscut oameni cu o onestitate și o sinceritate mai dure, dar care nu erau blânzi și buni. Însă în Domnul Isus Hristos nu există niciun defect în niciuna dintre aceste privințe. El este plin de *har*, căci îi cheamă la Sine pe vameș și pe păcătos; dar este plin de *adevăr*, care îl respinge pe fățarnic și pe fariseu. El nu ascunde niciun adevăr de oameni, oricât de înfricoșător ar fi, ci declară clar mânia lui Dumnezeu împotriva oricărei nelegiuiri. Dar, după ce a rostit adevăruri înspăimântătoare, El le-a exprimat cu atâta har și blândețe, cu atât de multe lacrimi de compasiune pentru cei neștiutori și pentru cei rătăciți, încât harul Său te cucerește la fel de mult pe cât adevărul Său te convinge de păcat. Lucrarea Domnului nostru nu este *numai* adevăr și nici *numai* har, ci un sistem echilibrat și bine rânduit de har *și* adevăr. Domnul însuși este, în caracterul Său, „neprihănit și biruitor" (Zah. 9:9). El este deopotrivă Împărat al neprihănirii și al păcii. El nu mântuiește pe nedrept și nici nu proclamă adevărul fără dragoste. Harul și adevărul sunt la fel de vizibile în El... Iar acum vreau să zăbovesc un pic asupra fiecăruia din aceste lucruri.

Harul este pus pe primul loc: „Noi am privit slava Lui, o slavă întocmai ca slava singurului născut din Tatăl,

plin de *har*". Isus Hristos este Fiul lui Dumnezeu; El este singurul Său Fiu născut. Alții sunt născuți din Dumnezeu, dar nimeni altcineva nu a fost născut din Dumnezeu așa cum a fost Hristos; prin urmare, când El a venit în această lume, slava care Îl înconjura era „o slavă întocmai ca slava singurului născut din Tatăl". Persoana Domnului nostru poartă asupra ei o slavă cu totul aparte, foarte specială și care nu poate fi dată nimănui altcuiva. O parte din aceasta era slava harului Său... „Slava singurului născut din Tatăl" trebuie să constea în aceleași lucruri ca slava Tatălui, anume îndelunga răbdare, bunătatea și credincioșia sau adevărul. În Hristos vedem o manifestare minunată a blândeții, răbdării, milei, îndurării și dragostei lui Dumnezeu. El nu doar a propovăduit harul lui Dumnezeu și ne-a chemat la harul Lui, ci El a manifestat harul lui Dumnezeu în propria Persoană.

Acest lucru se vede, mai întâi, *în întruparea Sa*. Este o dovadă minunată a harului divin faptul că El, Cuvântul, S-a făcut trup, a locuit printre noi și Și-a descoperit slava față de noi. Dincolo de tot ceea ce decurge din întruparea lui Hristos, însăși întruparea este un act uimitor al harului. Acum trebuie să existe nădejde pentru oameni, fiindcă prin Isus Hristos, omul a ajuns înrudit îndeaproape cu Dumnezeu. Îngerii nu s-au înșelat când au

cântat nu numai „slavă lui Dumnezeu în locurile preaînalte", ci și „pace pe Pământ între oamenii plăcuți Lui" (Luca 2:14), deoarece la Betleem, Fiul lui Dumnezeu S-a născut dintr-o fecioară. Dumnezeu în natura noastră trebuie să însemne că Dumnezeu are gânduri pline de har față de noi. Dacă Domnul ar fi avut de gând să nimicească neamul omenesc, nu l-ar fi luat în căsătorie cu Sine și nu l-ar fi unit cu Sine. Există plinătate de har în faptul că, da, Cuvântul „S-a făcut trup" și Și-a întins cortul printre noi.

Mai mult, există o plinătate de har în viața lui Hristos dacă ne gândim că El a trăit pe Pământ pentru a Se desăvârși ca Marele nostru Preot. Nu a fost El făcut desăvârșit prin suferințele Sale, ca să poată avea compasiune față de noi în toate necazurile noastre? El a fost împresurat de slăbiciuni, a purtat durerile noastre și a îndurat crucile vieții omenești care apasă atât de greu pe umerii noștri, și toate acestea pentru a Se purta cu noi cu har, într-un fel blând și frățesc. Dincolo de ceea ce decurge din această frăție minunată, există o profunzime nelimitată a harului chiar în părtășia aceasta. Domnul Isus nu mă poate blestema, fiindcă El a purtat blestemul meu. El nu Se poate purta cu mine fără bunătate, fiindcă a fost făcut părtaș durerilor mele. Dacă fiecare durere care-mi sfâșie inima

I-a sfâșiat și Lui inima, și dacă El a coborât în toate necazurile mele chiar mai adânc decât am coborât eu, aceasta trebuie să însemne *dragoste* față de mine, căci nu poate însemna altceva. Și trebuie să însemne *adevăr*, fiindcă Isus nu a simulat părtășia, ci durerile Lui au fost reale. Așadar, ceea ce eu afirm este că această arătare a lui Dumnezeu în Persoana lui Hristos Isus se vede în viața Sa de suferință ca fiind plină de har și de adevăr.

Gândește-te apoi, pentru o clipă, la *ceea ce a făcut El*. El a fost atât de plin de har, încât, atunci când vorbea, cuvintele Lui picurau ca belșugul harului, iar roua dragostei Sale se așternea peste toate cuvintele Lui. Când El Se mișca și îi atingea pe oameni ici și colo, din El ieșea putere, fiindcă era atât de plin de ea. Într-o situație, El a vorbit și a iertat un păcătos, spunându-i: „Păcatele îți sunt iertate!" (Matei 9:2). În alt moment, El S-a luptat cu urmările păcatului din oameni, ridicându-i din boală și moarte. Apoi El S-a întors și S-a luptat chiar cu prințul întunericului, alungându-l din cei pe care îi chinuia. El umbla ca un nor încărcat de ploaie, care udă din belșug locurile pustiite de arșiță. Viața Lui a fost o compasiune fără margini... Oriunde mergea, El răspândea har printre fiii oamenilor, iar acum este exact la fel, căci plinătatea harului continuă să locuiască în El.

Când a venit moartea Sa, adică revărsarea sufletului Său, atunci s-a văzut plinătatea harului Său. El era într-adevăr plin de har, deoarece S-a golit de Sine pentru a-i mântui pe oameni. El nu a fost doar Mântuitorul omului, ci și mântuirea omului. El S-a dat pe Sine pentru noi. Într-adevăr, El a fost plin de har când „a purtat păcatele noastre în trupul Său, pe lemn" (1 Petru 2:24). Dragostea Lui a atins culmea atunci când El a murit pe cruce, „El, Cel neprihănit, pentru cei nelegiuiți, ca să ne aducă la Dumnezeu" (1 Petru 3:18).

Pronunță cuvântul „substituție"[1] și nu poți să nu simți că Substitutul omului vinovat era plin de har. Sau folosește celălalt cuvânt, „reprezentant", și amintește-ți că tot ceea ce Isus a făcut, El a făcut din postura de Cap al legământului pentru poporul Său. Dacă El a murit, ei au murit în El. Dacă El a înviat, și ei au înviat în El. Dacă El S-a înălțat la Cer, ei au fost înălțați în El. Iar dacă El stă la dreapta lui Dumnezeu, și ei stau în locurile cerești în El. Când El va veni a doua oară, va veni să revendice Împărăția pentru aleșii Săi, ca și pentru Sine; iar toată slava veacurilor viitoare le este destinată lor, nu doar Lui. El spune: „Pentru că Eu trăiesc, și voi veți trăi" (Ioan 14:19).

[1] v. revista VEH, nr. 7. *Substituția*, Editura MAGNA GRATIA, 2019.

O, cât de bogate sunt harul și adevărul care locuiesc în Domnul nostru ca Reprezentant al poporului Său! El nu Se va bucura de nimic dacă poporul Său nu se bucură împreună cu El. „Unde sunt Eu, acolo va fi și slujitorul Meu" (Ioan 12:26). „Celui ce va birui, îi voi da să șadă cu Mine pe scaunul Meu de domnie, după cum și Eu am biruit și am șezut cu Tatăl Meu pe scaunul Lui de domnie" (Apoc. 3:21).

Există însă un cuvânt mai înalt decât *substituția* și *reprezentarea*: unirea. Noi suntem una cu Hristos, uniți cu El printr-o unire care nu poate fi ruptă niciodată. El nu face doar ceea ce face ca reprezentant al nostru, ci noi suntem uniți cu El într-un singur duh – mădulare ale trupului Său și părtași ai slavei Sale. Nu este acesta har, har indescriptibil? Nu este un miracol al dragostei faptul că viermi ai pământului pot fi uniți cu Dumnezeul întrupat, într-o asemenea unire încât nu vor mai putea fi despărțiți de-a lungul veacurilor veșniciei?...

Dar ni se spune și că *în El există o plinătate de adevăr*. Prin [aceasta], eu înțeleg că în Hristos însuși, nu doar în ceea ce El a spus, a făcut și a făgăduit, există o plinătate de adevăr. Acest lucru este adevărat, mai întâi, prin faptul că El este împlinirea tuturor făgăduințelor făcute mai înainte cu privire la El. Dumnezeu făgăduise lucruri măreț

prin prorocii Săi despre venirea lui Mesia, însă toate aceste profeții sunt întru totul realități în Persoana preaiubitului Său. „În adevăr, făgăduințele lui Dumnezeu, oricâte ar fi ele, toate în El sunt ‚da'" (2 Cor. 1:20). Da, El a zdrobit capul șarpelui (Gen. 3:15). Da, „El suferințele noastre le-a purtat, și durerile noastre le-a luat asupra Lui, și noi am crezut că este pedepsit, lovit de Dumnezeu, și smerit" (Isaia 53:4). Într-adevăr, El le-a vestit „slobozenia celor captivi" (Isaia 61:1, lit. KJV). Da, El S-a dovedit a fi un proroc asemenea lui Moise (Deut. 34:10; F.A. 3:22).

Potrivit celui de-al doilea pasaj al meu, cel din Ioan 1:17, eu Îl înțeleg pe Domnul nostru Isus ca fiind „adevărul" în sensul că El este substanța tuturor elementelor tipologice din Vechiul Testament. Legea dată prin Moise era doar simbolică și tipologică, dar Isus este adevărul. El este cu adevărat „sângele stropirii, care vorbește mai bine decât sângele lui Abel" (Evrei 12:24). El este, în fapt, Mielul pascal[2] al Paștelui lui Dumnezeu. El este arderea de tot, jertfa pentru păcat și jertfa de pace, toate într-una! El este adevăratul țap ispășitor, adevăratul miel de dimineață și de seară. De fapt, El este în realitate ceea ce prefigurau toate elementele tipologice. Binecuvântat

[2] Mielul pascal – mielul sacrificat la sărbătoarea evreiască a Paștelui; aici cu referire la Hristos. – n.ed.

să fie Dumnezeu, căci ori de câte ori vezi lucruri măreţe în Vechiul Testament prin simboluri, vezi adevărul lor real în Persoana Domnului Isus Hristos. Iudeul nu avea nimic din ceea ce noi nu avem, căci El nu avea nici măcar în schiță și umbră ceva ce noi să nu fi primit în substanţă. Legământul, în plinătatea lui, este în Hristos; profeţia este în Moise, iar împlinirea în Isus; prefigurarea este în Lege, dar adevărul este în Cuvântul făcut trup.

Mai mult, ni se spune că Domnul nostru Isus Hristos este har și adevăr în acest sens: El tratează cu adevărat lucrurile având în vedere mântuirea noastră. Eu știu că lumea socotește mântuirea lui Hristos ca un vis frumos, o dovadă elegantă de sentimentalism. Dar în mântuire nu este nimic visător: nu este ficțiune, ci fapt real. Domnul Isus Hristos nu trece sub tăcere și nu ascunde starea omului în mântuirea Sa. El îl găsește pe om condamnat și îl ia așa cum este, condamnat în cel mai grav sens, condamnat pentru o faptă capitală. Iar ca Substitut al omului, El îndură pedeapsa capitală și moare în locul păcătosului. Domnul Isus îl privește pe păcătos ca fiind depravat, ba chiar mort în greșeli și păcate, și îl învie prin viața Sa. El nu închide ochii față de urmările căderii în păcat și ale păcatului săvârșit, ci vine la păcătosul mort și îi dă viață. El vine la inima bolnavă și o vindecă. Pentru

mine, Evanghelia este o întruchipare minunată a înțelepciunii și adevărului atotputernic. Dacă Evanghelia le-ar fi spus oamenilor: „Legea lui Dumnezeu este cu siguranță dreaptă, dar este prea aspră și prea exigentă, astfel că Dumnezeu va trece cu vederea multe păcate și va pregăti mântuirea prin omiterea pedepsei pentru multă vinovăție a omului", atunci am fi fost întotdeauna în primejdie. Dacă Dumnezeu ar putea fi nedrept ca să ne mântuiască, El ar putea fi și nestatornic și ne-ar putea lepăda. Dacă ar exista ceva putred în starea mântuirii noastre, ne-am teme că, în cele din urmă, ea ne-ar dezamăgi. Dar temelia noastră este sigură, căci Domnul a săpat până la stâncă, a îndepărtat orice urmă de simplu sentimentalism și prefăcătorie, iar mântuirea Lui este cu totul reală. Ea este o mântuire glorioasă prin har și adevăr, în care Dumnezeu îl primește pe păcătos așa cum este și Se poartă cu el așa cum este, ba chiar Se poartă cu păcătosul așa cum este Dumnezeu, după principiile adevăratei neprihăniri, și totuși îl mântuiește.

Dar sensul este mai bogat de atât. Domnul Se poartă cu noi prin har, iar harul acesta ne încurajează să avem multe nădejdi; însă acele nădejdi se împlinesc toate, fiindcă El Se poartă cu noi în adevăr. Nevoile noastre cer lucruri mărețe, iar harul chiar ne oferă acele lucruri mărețe. Legea veche

„n-a făcut nimic desăvârșit în ce privește cugetul" celui care făcea slujba (Evrei 9:9), dar harul lui Dumnezeu îi face desăvârșiți pe credincioși în ce privește cugetul lor. Dacă m-aș așeza să încerc să-mi imaginez vreo slăbiciune în temelia mântuirii mele prin Hristos, n-aș putea găsi nimic. Dacă cred în El, „care a purtat păcatele noastre în trupul Său, pe lemn" (1 Petru 2:24), socotesc că ispășirea Lui nu poate să mă dezamăgească în niciun fel. Nu am o imaginație suficient de puternică pentru a inventa un motiv de neîncredere și nu văd niciun lucru ascuns în care să se poată strecura vreo acuzație împotriva omului care crede în Isus Hristos. Conștiința mea este mulțumită și chiar mai mult de atât. Mi se pare uneori chiar că păcatele mele nu ar fi meritat ca Fiul lui Dumnezeu să moară. Ispășirea este mai mare decât păcatul. De aceea, unii vorbesc despre apărarea Legii, dar nu strălucește oare apărarea ei într-o slavă și mai mare, de nedescris, prin jertfa lui Hristos ca pedeapsă pentru păcat decât ar fi strălucit dacă nu ar fi fost încălcată niciodată sau dacă întregul neam al călcătorilor de lege ar fi fost nimicit într-o pierzare fără sfârșit? O, dragi frați, în mântuirea lui Isus există un adevăr al harului fără egal! Jertfa lui Hristos cuprinde în ea un adevăr profund, o realitate de substanță și o împlinire lăuntrică a sufletului, care ne fac să simțim că este o ispășire deplină, un izvor de „har și de adevăr".

Nici nu am epuizat încă tot sensul acestei expresii, chiar dacă până aici am reușit să-l exprim oarecum. Hristos ne-a adus „har și adevăr", adică El lucrează în cei credincioși atât harul, cât și adevărul. În natura noastră, nouă ne lipsește harul care să ne scape de păcat, dar El ni l-a adus. Apoi avem nevoie de adevăr în adâncul ființei, și El l-a lucrat în noi. Planul mântuirii prin ispășire este potrivit să producă oameni sinceri și adevărați. Obiceiul de a căuta mântuirea prin marea jertfă cultivă spiritul dreptății, naște în noi o ură profundă față de rău și o dragoste pentru ceea ce este drept și adevărat. Prin natura noastră, noi suntem cu toții mincinoși și fie iubim minciuna, fie o spunem. Din această pricină, ne mulțumim cu adăposturi ale minciunii și ne înconjurăm de înșelăciune. În starea noastră firească, noi suntem plini de viclenie așa cum un ou este plin de conținut. Dar când Domnul vine la noi în Hristos, nemaiținându-ne în socoteală fărădelegile, El scoate din inima noastră înșelăciunea și răutatea deznădăjduită care altfel ar fi rămas acolo. Spun și îndrăznesc să afirm că planul mântuirii prin locuirea lui Dumnezeu în Hristos și prin ispășirea adusă de El pentru oameni are tendința de a sădi har în suflet și de a produce adevăr în viață. Duhul Sfânt îl folosește în acest scop. Și mă rog ca toți să dovedim că așa stau lucrurile, prin harul care ne face să-L iubim pe

Dumnezeu și pe om și prin sinceritatea cu care ne purtăm în toate treburile vieții.

Astfel, Domnul nostru a arătat slava lui Dumnezeu prin harul și adevărul de care El este plin. Îmi pare rău că am vorbit atât de firav despre o temă atât de măreață. Fie ca Duhul să te binecuvânteze chiar și prin slăbiciunile vorbirii mele!

* * *

Fragment dintr-o predică rostită în dimineața zilei Domnului, pe 27 septembrie 1885, la Metropolitan Tabernacle, Londra.

Charles H. Spurgeon (1834-1892): influent predicator baptist englez; s-a născut la Kelvedon, Essex, Anglia.